

TJEN FOLKET

Mai 1977

Mobiliser breit til årets sommerleire

Innhold:

Leder:

Brev fra sentralkomiteen i AKP(m-l)
til sentralkomiteen i KPD(m-l)..... s.1

Sjølkritikk..... s.22

Imperialisme betyr krig..... s.23

Studer og bruk prinsipp-programmet i
kampen mot feilaktige synspunkter
om situasjonen i verden..... s.26

Bekjemp Trade-Unionismen
i egne rekker..... s.28

AKP(m-l) bryter partiforbindelsene med KPD(m-l)

Til sentralkomiteen i KPD(m-l).

Med dette meddeler Sentralkomiteen i AKP(m-l) — Norge at den bryter partiforbindelsene med KPD(m-l).

Årsaka til dette er at KPD(m-l)s ledelse har tatt det standpunktet at det etter Formann Maos død har skjedd en kontrarevolusjon i Kina, og at sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti nå representerer revisjonisme og borgerskapets makt i Kina. Dette synet har ledelsen i KPD(m-l) gjort kjent i Tyskland.

AKP(m-l) forsvaret proletariatets diktatur og virkelig sosialistiske land som Folkerepublikken Kina og den sosialistiske Folkerepublikken Albania. Ved sin holdning løfter ledelsen i KPD(m-l) handa si til slag mot proletariatets diktatur og sosialismen. Ledelsen i KPD(m-l) driver provokasjoner mot

den sosialistiske Kina og oppfører seg som kontrarevolusjonære.

AKP(m-l), som er et kommunistisk, marxist-leninistisk parti kan ikke holde partiforbindelser med fiender av proletariatets diktatur. Sentralkomiteen i AKP(m-l) har tatt kontakt med ledelsen i KPD(m-l), tålmodig diskutert med den og bedt om å få dens argumenter. Sentralkomiteen i AKP(m-l) har kameratslig kritisert det kontrarevolusjonære linja til ledelsen i KPD(m-l), og pekt på at ledelsen i KPD(m-l) ikke kunne legge fram noe marxist-leninistisk argument eller noen fakta som beviste dens svarte påstander. Dette har ikke ført til noen endringer hos ledelsen av KPD(m-l).

Følgelig er det også blitt umulig for vårt parti å opp-

rettholde partiforbindelsene med KPD(m-l). Ansvar for bruddet i partiforbindelsen ligger helt og fullt på ledelsen i KPD(m-l). Det er den som har vendt seg fra å støtte det sosialistiske Kina til å angripe det sosialistiske Kina. Det er den som sier til KPD(m-l)s tilhengere i Tyskland at i det sosialistiske Kina er «borgerskapet ved makta». Det er den som oppfører seg som provokatører og ikke AKP(m-l).

Sentralkomiteen i AKP(m-l) har beslutta å kunnngjøre bruddet for dere i dette brevet for å gjøre det vanskeligere å forfalske og forvrengte de beveggrunnene som tvinger vårt parti til å bryte med KPD(m-l).

1) AKP(m-l) bygger parti-forbindelsene på marxismen-leninismens og den proletariske internasjonalsismens prinsipper.

AKP(m-l) oppretter parti-forbindelser i samsvar med den proletariske internasjonalsismen og marxismen-leninismens prinsipper. Vi oppretter aldri slike forbindelser på et tilfeldig grunnlag, eller på grunnlag av kjennskap til noen enkeltpersoner eller sentimentalitet.

Enhet på grunnlag av marxismen-leninismens prinsipper betyr ikke enhet i ethvert detaljsspørsmål. Det er urealistisk for det har alltid vært og vil alltid være meningsforskjeller mellom partier. Men det betyr enhet i grunnleggende strategiske spørsmål. Det kan ikke herske tvil om at de partiene som har forbindelse med hverandre, marsjerer mot samme mål og kjemper på den samme sida av barrikaden. Om vi ikke krever dette så betyr det at partiforbindelsene degenererer til en tom form, til et taktisk forhold mellom ulike partier som kan ha antagonistiske motsetninger som tilmed får dem til å ta motsatt side under en krig, slik som de revisjonistiske og sosialdemokratiske partiforbindelsene. Da blir også proletarisk internasjonalsisme en meningsløs frase.

Et av den proletariske internasjonalsismens grunnleggende prinsipper er støtte til de statene der proletariatet har erobra statsmakta. Virkelige marxist-leninister må støtte proletariatets diktatur og de som leder stater med proletariatets diktatur — de marxist-leninistiske partiene.

Dette betyr ikke slavisk underordning eller etterlikning av alt det disse statene og partiene gjør. Dette har KKP og APA alltid sjøl vært de første til å slå fast. En slik slavisk etterlikning strider mot det marxist-leninistiske prinsippet at marxismen-leninismen må anvendes konkret på forholda i de enkelte landa og at frigjøringa av proletariatet og folket i hvert land er det egne verket til proletariatet og folket i landet sjøl. På den andre sida kan heller ikke eventuell ulikhet i syn på noen saker *frita* kommunistene fra den *plikten* de har til å støtte proletariatet ved makta.

Uten støtte til proletariatet ved makta, uten støtte til de virkelig sosialistiske landa blir alt snakk om proletarisk internasjonalsisme en tom frase.

AKP(m-l) kan ha partiforbindelser med marxist-leninistiske partier som har ulikt syn i forhold til oss i endel spørsmål. Dette er disse partienes rett. Det er spørsmål som kan diskuteres mellom partiene på grunnlag av det som er felles: enigheten om de grunnleggende prinsippene.

Men AKP(m-l) kan ikke ha partiforbindelser med folk som åpent går ut og *bryter* med disse grunnleggende prinsippene. Vårt parti kan ikke ha forbindelser med folk som erklærer at de fordømmer de marxistiske klassikerne. Eller med organisasjoner som gjør seg sjøl til etterslep for revisjonismen, som støtter sosialimperialismen, USA-imperialismen eller reaksjonen i sitt eget land. Vårt parti kan heller ikke ha kontakt med folk som bakvasker proletariatets diktatur i virkelig sosialistiske land som Kina

og Albania, som sier at i Kina eller Albania er det borgerskapet som har makta og det har vært kontrarevolusjon, som sier at kamerat Hua-Kuo-feng eller kamerat En-ver Hoxha er en «revisjonist», «agenter for USA-imperialismen eller sosialimperialismen» osv.

Ledelsen i KPD(m-l) har slutta å støtte proletariatet ved makta i Kina. I stedet har den vendt seg mot proletariatets diktatur og kommer med åpne angrep på det. Ledelsen i KPD(m-l) har sørget for at det er offentlig kjent for alle som vil vite det i Tyskland at ledelsen i KPD(m-l) støtter «firerbanden» mens KKP anklager den for å være revisjonister som ville styrte proletariatets diktatur og gjenreise kapitalismen i Kina. Ledelsen i KPD(m-l) har sørga for at det er offentlig kjent at den angriper kamerat Hua Kuo-feng for å være en revisjonist og en kontrarevolusjonær.

Uansett om det har vært under gunstige forhold eller under ugunstige forhold, så har AKP(m-l) alltid kjempa for å oppfylle sin internasjonalsistiske plikt å støtte proletariatet ved makta, å støtte det sosialistiske Kina og det sosialistiske Albania. Alle slags revisjonister og reaksjonære som har prøvd å bakvaske disse to sosialistiske landa og de to ærerike marxist-leninistiske partiene KKP og APA har vi alltid møtt med hard kamp. Dette har vi sett som et minimumskrav som vårt parti måtte oppfylle for å virkelig kunne reknes som et marxist-leninistisk parti.

Da AKP(m-l) oppretta partiforbindelsene med KPD(m-l) anså vårt parti det som sjølsagt at ledelsen i KPD

(m-1) stilte de samme krav til seg sjøl. Hadde vi vært i tvil om det så hadde vi heller aldri oppretta partiforbindelser. Det blei også slått fast i felleserklæringa som AKP(m-1) og KPD(m-1) undertekna etter flere års kontakter i 1975 at forbindelsene mellom partiene bygger på marxismen-leninismens prinsipper og den proletariske internasjonalsismen. Nå har KPD(m-1)s ledelse med sine egne gjerninger brutt med og trampa på disse grunnleggende prinsippene for partiforbindelser.

USA-imperialismen, sosialimperialismen og hele verdensreaksjonen hater proletariatets diktatur og bakvasker virkelig sosialistiske stater som Kina og Albania. Et viktig middel for verdensreaksjonens angrep på proletariatets diktatur er kontrarevolusjonære grupper i de sosialistiske landa sjøl.

Ledelsen i KPD(m-1) har ved å gjøre offentligheten i Tyskland kjent med sin posisjon for «firerbanden» og mot sentralkomiteen i KKP og proletariatets diktatur i Kina, gitt støtte til ei kontrarevolusjonær gruppe i et sosialistisk land, og gitt støtte til imperialismen, sosialimperialismens og verdensreaksjonens internasjonale kampanje mot proletariatets diktatur.

AKP(m-1) forsvarer proletariatets diktatur i Kina. Ledelsen i KPD(m-1) fordømmer proletariatets diktatur i Kina. AKP(m-1) støtter KKP, KKP's sentralkomite og KKP's formann kamerat Hua Kuofeng. Ledelsen i KPD(m-1) støtter offentlig de som ville splitte KKP, undertrykke sentralkomiteens flertall og

styrte KKP's formann. I kampen mellom revolusjon og kontrarevolusjon i Kina, som utgjør nær 1/4 av menneskeheten, står AKP(m-1) og ledelsen i KPD(m-1) på motsatte sider av barrikaden. AKP(m-1) støtter revolusjonen, ledelsen i KPD(m-1) støtter kontrarevolusjonen, og om vi tenker oss at en borgerkrig brøyt ut, så ville vi støtte to antagonistiske krigførende partier.

Under sånne forhold blir partiforbindelser en umulighet og i strid med ethvert prinsippfast standpunkt. AKP(m-1) kan aldri ha forbindelser med grupper som støtter kontrarevolusjon i et sosialistisk land og bærer ammunisjon til imperialismen, revisjonismen og hele verdensreaksjonen i dens angrep på proletariatets diktatur.

Ledelsen i KPD(m-1) har vist at den mener å omdanne KPD(m-1) til en slik gruppe. Følgelig er det eneste korrekte standpunkt AKP(m-1)s sentralkomite kan ta å bryte partiforbindelsene. Dette er fordi AKP(m-1) står fast på nøyaktig de samme prinsippene som lå til grunn for beslutninga om å opprette partiforbindelser med KPD(m-1). Det er ledelsen i KPD(m-1) som har endra linje og ikke vårt parti. Det er ledelsen i KPD(m-1) som driver provokasjoner mot et sosialistisk land og ikke vårt parti.

Når vår sentralkomite derfor har beslutta å bryte partiforbindelsene etter flere måneders undersøkelser og grundig overveielse, så er det i trygg forvisning om at vårt parti tar et korrekt og prinsippfast standpunkt. Ledelsen i KPD(m-1) får sjøl ta ansvaret for sitt feilaktige,

prinsippløse og kontrarevolusjonære standpunkt.

2. Om KPD(m-1)s ledelses åpne støtte til den kontrarevolusjonære «firerbanden» i Kina og dens åpne angrep på ledelsen i KKP.

Overfor oss har representanter for ledelsen i KPD(m-1) forsøkt å framstille det som om ledelsen ikke offentlig tar stilling til kampene i Kinas Kommunistiske Parti. Men det er ikke sant. Ledelsen i KPD(m-1) er ikke taus og unnlater ikke å kommentere det som skjer i Kina.

Akkurat som den kontrarevolusjonære gruppa KB-Nord («Arbeiderkampf») mener ledelsen i KPD(m-1) at det har vært «høyrekupp» i Kina, men i stedet for å skrive det i svære overskrifter i avisa si, slik KB-Nord gjør, driver ledelsen i KPD(m-1) en åpen kampanje mot KKP og Folkerepublikken Kina. Dette er en taktikk for å kunne hevde, slik representanter for KPD(m-1) gjorde overfor AKP(m-1), at de «ikke angriper KKP offentlig». Men for alle som kan lese er disse angrepene tydelige nok i en rad numre av «Roter Morgen». Det er heller ikke mer «hemmelig» enn at det reaksjonære nyhetsmagasinet «Der Spiegel» med et opplagstall på over 1 million, kunne slå fast at KPD(m-1) støtter «firerbanden». En representant fra ledelsen i KPD(m-1) innrømte også overfor vårt parti at deres påstander om «kontrarevolusjon i Kina» blir spredd muntlig i Tyskland.

KPD(m-1) ledelsens «hemmelige» angrep på ledelsen i KKP er altså like «hem-

melig» som Krustsjovs angrep på kamerat Stalin i 1956 – at angrep som «bare» blei offentliggjort i reaksjonære aviser i alle de store kapitalistiske landa.

Men siden ledelsen i KPD(m-l) prøver å forklare sannheten ved komedien med «hemmelig» standpunkt, så vil vi kort gjenta noen fakta.

I oktober 1976 kom det meldinger fra borgerlige vestlige journalister i Kina som tydet på at Wang, Chang, Chiang og Yao («firerbanden») var utrennska og kamerat Hua Kuo-feng valgt til formann. Offisiell melding om dette kom fra KKP først 21. oktober.

Men i Roter Morgen med publiseringsdato 23. oktober, som var redigert ferdig før det var kommet *noe* offisielt stoff om Kina, trykte ledelsen i KPD(m-l) demonstrativt store bilder av «firerbanden» og artikler som roste disse «kameratene». Det betyr at KPD(m-l)s ledelse, uten *en eneste* opplysning fra det som ledelsen kalte sitt kinesiske søsterparti og *bare* med materiale fra klassefiendens presse, tok stilling for «firerbanden» og *mot* flertallet i sentralkomiteen og kamerat Hua.

Kamerater fra vårt parti oppfatta straks dette som et angrep på partiledelsen i søsterpartiet KKP og som et uttrykk for at KPD(m-l)s ledelse hadde linja med å angripe kamerat Hua som revisjonist. Våre kamerater spurte representanter fra ledelsen i KPD(m-l) om dette i tida ved månedsskiftet oktober/november. De bekrefta vårt inntrykk og sa at ledelsen i KPD(m-l) mente det hadde vært kontrarevolusjon i Kina, firerbanden var «kamerater», og «presen-

terer Maos linje», Hua er «revisjonist», «borgerskapet er ved makta» osv.

Angrepet var altså klart, det var ingen problemer å oppfatte hvem som blei angrepet og hva som blei støtta, og ledelsen i KPD(m-l) bekrefta sjøl vår vurdering av hvem som var meninga.

Dette har også ledelsen i KPD(m-l) vist gang på gang siden gjennom forskjellige artikler i Roter Morgen og andre publikasjoner. Den publiserte en såkalt «minnebok» over Mao Tsetung der den klipte vekk kamerat Hua Kuo-feng fra et bilde der han holder minnetalen over Formann Mao Tsetung slik at bare tre fra «firerbanden» blei stående igjen. Gjennom å framheve at «firerbanden» var på minnemøtet over Formann Mao men unnlate å nevne hovedtalen, seinere formann i KKP, kamerat Hua, gjorde ledelsen i KPD(m-l) det klart hvem den mente burde være «Maos etterfølgere». Seinere trykte Roter Morgen en «jubileumsartikkel» i anledning 10-årsdagen for opprettelsen av den såkalte «Shanghai-kommunen» i 1967. Dette var et påskudd for å skryte av bl.a. Chang Chung Chiao og Wang Hung Wen og dermed angripe SK i KKP.

Ledelsen i KPD(m-l) har slutta å trykke opplysninger om radio Peking i Roter Morgen og å selge Peking Rewiew i bokhandlene sine. Dette er et uttrykk for linja med propaganda for at «revisjonismen er ved makta» i KKP. Når Ernst Aust kaller Albania «sosialismens fyr-tårn i verden» så er det ikke for å framheve Albania, men for å drive propaganda for linja med at «sosialismen i Kina holder på å gå under».

Alt dette blir godt forstått i Tyskland.

I samtaler med AKP(m-l) har representanter for ledelsen i KPD(m-l) sagt at de «vil verken støtte eller angripe» Kamerat Hua og KKP offentlig. Det er sant at de ikke har støtta KKP siden oktober. Men som vi har vist er det løgn at de ikke har kommet med angrep.

I tillegg til de skriftlige angrepene, sa en representant for ledelsen i KPD(m-l) til kamerater fra vårt parti at medlemmene av KPD(m-l) får direktiv om å svare massene som spør at det har skjedd en kontrarevolusjon, at «de 4 kameratene er marxist-leninister» og at Kamerat Hua «er revisjonist». På et seinere møte forsøkte representanter for ledelsen i KPD(m-l) å bagatellisere dette ved å si at dette bare blei tatt opp «med kandidatmedlemmer og svært nære sympatisører.» Vi trur ikke på disse forsikringene. Og skulle de være sanne, så bekrefter de likevel bare at ledelsen av KPD(m-l) går utover partiet og propaganderer sin linje som er tvert gjennom fiendtlig til proletariats diktatur i Kina.

Et nytt eksempel på angrep på KKP var talen til Ernst Aust på KPD(m-l)s offentlige møte i Indungshafen 5/2 1977. Under påskudd av å angripe en tysk organisasjon gjorde Aust groteske forsøk på å latterliggjøre og trekke KKP's proletariske internasjonalisme i tvil.

Riktignok gjentok Aust på dette møtet noen fraser om at KKP var «våre kamerater». Men det skjedde få uker etter at folk fra ledelsen i KPD(m-l) hadde vært på møte med kamerater fra AKP(m-

l) og forklart hvordan det sto til med «kameratskapet». På spørsmål fra AKP(m-l) om hvordan de kunne kalle «firerbanden» for «de fire kameratene» når de er ekskludert fra søsterpartiet KKP, svarte representantene for ledelsen i KPD(m-l) at det er «de fire kameratene som representerer sentralkomiteen i KKP»! På spørsmål fra kameratene i AKP(m-l) om de ville støtte et *væpna opprør* mot sentralkomiteen i KKP og kamerat Hua Kuo-feng svarte representantene for ledelsen i KPD(m-l) at det ville de ikke si noe om nå! Når det er kommet så langt at folk sier at det er ekskluderte fraksjonister som er deres «kamerater», når de *ikke* vil si at de vil støtte partiledelsen i et sosialistisk land *mot væpna opprør*, da er det hykleri og svindel når disse samme folk snakker om «kameratskap» og «parti-forbindeler» med det marxist-leninistiske partiet i det sosialistiske landet.

3. Ledelsen i KPD(m-l) har ikke gjort undersøkelser og studier av situasjonen i Kina og av marxismens klassikere for å ta standpunkt.

Kampen mellom partiledelsen i KKP og «firerbanden» kom overraskende på store deler av den marxist-leninistiske verdensbevegelsen like etter at Formann Mao var død. Derfor er det ikke noe rart at mange partier har tatt seg tid for å studere dette spørsmålet grundig og har vært forsiktige med offentlige uttalelser.

AKP(m-l) behandla dette spørsmålet gjennom å gjøre undersøkelser og studier.

Partiledelsen sammenfatta materiale fra besøk og samtaler i Kina. Den studerte artikler av «firerbanden» og ledelsen i KKP og klassiske verker av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. På grunnlag av flere måneders diskusjoner har den lagt fram synet sitt i Norge med et grundig materiale.

AKP(m-l)s syn og det materialet det bygger på er gjort kjent for ledelsen i KPD(m-l) og vi skal ikke gjenta det her. Det er offentlig tilgjengelig på norsk i store artikler i Klassekampen og Røde Fane, våren 1977.

Slik handla AKP(m-l). Men hvordan handla ledelsen i KPD(m-l)?

Alt rundt 20. oktober 1976 hadde den et fullstendig fastlåst standpunkt som den må ha utvikla på omlag en ukes tid og uten tilgang til *noe* offisielt materiale fra KKP. Dette standpunktet som er identisk med det i den tyske imperialistiske pressa (dvs. at «firerbanden» er «venstre» og kamerat Hua og KKP-ledelse er «høyre») har den holdt fast på siden uten å bry seg om å skaffe grundigere dokumentasjon.

At et land med 1/4 del av verdens befolkning skal gjennomgå en kontrarevolusjon – at et parti med over 30 millioner medlemmer får en revisjonistisk ledelse – det er altså noe som ledelsen i KPD(m-l) kan fastslå på under en uke uten andre kilder enn journalister som er fiender av marxismen-leninismen!

Når vi sier at ledelsen i KPD(m-l) ikke brydde seg om å skaffe seg dokumentasjon for sitt syn, så er det fordi kamerater fra AKP(m-l) mange ganger fra

oktober/november har bedt om å få informasjon om hva som er KPD(m-l)-ledelsens materiale. Men det vi har fått, er innholdsløst og verdiløst og avslører bare uvitenhet om Kina og marxismen-leninismen.

I oktober/november fortalte folk fra ledelsen i KPD(m-l) at de «visste» at kamerat Chen Yun Kuei, den første lederen av Tachaibrigaden var arrestert. Men ved årsskiftet holdt Chen en av de store talene på Tachai-konferansen retta mot «firerbanden»!

Ved møter i november og januar kom det gang på gang fram at representantene som ledelsen i KPD(m-l) hadde valgt ut til å snakke med vårt parti ikke kjente til KKP og ikke hadde lest verken nyere eller eldre dokumenter fra KKP.

Representantene fra ledelsen i KPD(m-l) «visste» at Chiang Ching var marxist-leninist. Men da kameratene fra vårt parti trakk fram og kritiserte referatet fra Chiang Chings seminar om kunst og litteratur i frigjøringshæren i Shanghai i 1966, så kom det fram at representantene fra ledelsen i KPD(m-l) ikke hadde lest og ikke kjente til dette dokumentet! De samme representantene «visste» at kamerat Hua «er revisjonist», at «anklagene mot de 4 kameratene er upolitiske» osv. Men samtidig viste det seg at disse representantene ikke hadde lest *noen* artikkel av kamerat Hua og de var følgelig ikke i stand til å komme med noen *politisk* kritikk av det som angivelig er «revisjonistisk» i det han skriver. Heller ikke hadde de *lest* de sentrale artiklene fra KKP som kritiserer «firerbanden»,

som bl.a. kamerat Huas tale på den andre Tachai-konferansen eller talen til Kamerat Chen Yun Kuei, som de tidligere uttrykte slik bekymring for da de sa han var «arrestert».

Vårt partis grundige og omfattende materiale om kampene mot «firerbanden» blei avvist av disse uvitende personene som «upolitisk» osv. I samband med det avslørte de grunnleggende mangler i kjennskapet til den marxist-leninistiske teorien. Da våre kamerater refererte at Chang Chun Chiao overfor AKP(m-l) hadde angrepet kamerat Stalins linje med å ikke selge traktorstasjonene til kollektivbrukene (se «Sosialismens økonomiske problem i Sovjetunionen) så våga ikke representantene for ledelsen i KPD(m-l) å påstå at vi refererte Chang feil, men de sa i steden at Stalin kunne ha gjort feil. Da vi kritiserte Chiang Chings linje med å kaste all klassisk kunst og litteratur på skrap-

haugen våga de ikke bestride vår framstilling av Chiang Chings linje, men uttrykte i steden sympati med denne linja osv.

På møtet i januar kunne disse folka også fortelle at de var «sikre» på at kamerat Wu Teh var «ekskludert fra politbyrået»!

De argumentene som representantene for ledelsen i KPD(m-l) la fram skiller seg ikke fra borgerpressas gjengse argumenter om at «firerbanden» er «for politikk» mens kamerat Hua «bare er for produksjon». Tilmed det sløve argumentet om at Chiang var gift med Formann Mao, og derfor måtte representere hans linje var med. Folka fra ledelsen i KPD(m-l) sa at dersom angrepene på Chiang var riktige så måtte de også vurdere sitt syn på kamerat Mao Tsetung! De sa at «enten fant ikke Mao disse såkalte forbrytelsene viktige, ellers var han dum». I september 1976 da Formann Mao

døde, kalte KPD(m-l)s ledelse ham for «den største marxist-leninisten i vår tid» og sa at hans verk «er udødelig til alle tider og en fortsettelse av verket til Marx, Engels, Lenin og Stalin.» Så viser det seg at representanter for ledelsen sier at det ikke er kamerat Mao som de virkelig har hatt tillit til, ettersom han må «revurderes» dersom det viser seg at en person i hans familie er kontrarevolusjonær! «Den største marxist-leninisten i vår tid» skulle altså måtte revurderes fordi kona hans tilhørte «firerbanden»! Sånn argumenterte representantene for ledelsen i KPD(m-l).

Med en så lite seriøs holdning, med en så lettvintholdning til studier og på grunnlag av så syltynne og tilmed beviselig feilaktige «fakta» argumenterte ledelsen i KPD(m-l) for linja si med på ei uke å ta stilling mot ledelsen i KKP og mot

Den nye formannen i Sentralkomiteen i KKP — Hua Kuo-feng — sammen med formann Mao Tsetung. (Foto: Hsinhua)

proletariatets diktatur i Kina.

AKP(m-1) har *ikke* brukt den samme metoden når det gjelder å ta stilling til utviklinga i KPD(m-1). Vår partiledelse har strengt holdt på prinsippene for partiforbindelser, behandla ledelsen i KPD(m-1) kameratslig og åpent og fortsatt å samarbeide med dem så lenge som mulig til tross for den utviklinga vi har kunnet observere. Vi har ikke tatt stilling ved å bygge på rykter og spekulasjoner for så raskt å trykke artikler med angrep på ledelsen i KPD(m-1) i pressa vår. I stedet har vi henvendt oss til ledelsen i KPD(m-1) sjøl og bedt om å få dens syn, og lagt fram vår kritikk. Vi har gitt den alle muligheter til å argumentere for sitt syn gjennom fire møter mellom representanter for KPD(m-1) og AKP(m-1) fra oktober/november til januar.

Slik har vi behandla partiforbindelsene til en liten organisasjon som ikke har statsmakta. Men er det noen grunn til å behandle partiforbindelsene til et stort parti som har statsmakta annerledes? Er det noen grunn til å behandle det uten å skaffe seg opplysninger fra søsterpartiet sjøl, og uten å vente og studere situasjonen nøye før man tar offentlig stilling? Ja, det mener ledelsen i KPD(m-1).

Vi ville *ikke* ha fordømt ledelsen i KPD(m-1) om den hadde syntes at det var vanskelig å ta stilling til kampen mot «firerbanden». Vi ville *ikke* ha fordømt ledelsen i KPD(m-1) om den hadde sagt at den trengte mer tid til å analysere materiale fra KKP. I et slikt tilfelle kunne vi fortsatt å føre kamerats-

lige diskusjoner, hvor vi kunne lagt fram de argumentene som gjør at vi mener oppgjøret med «firerbanden» er en stor seier for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Men vi fordømmer ledelsen i KPD(m-1) fordi den åpent har stilte seg på reaksjonens side i Kina. Vi fordømmer den fordi den rykka ut åpent mot det den hyklersk kaller «sitt broderparti» uten å bry seg det minste om å studere KKP's kritikk av «firerbanden». Dette er ei demarkasjonslinje mellom marxisme og revisjonisme og her gis det ikke rom for kompromisser.

4. Ledelsen i KPD(m-1) legger skylda på andre partier for sin egen vakling i utenrikspolitiske spørsmål. Den forfalsker hva motsigelsen med vårt parti dreier seg om.

I samband med diskusjonene om utviklinga i Kina kom representantene for KPD(m-1)s ledelse gang på gang tilbake til spørsmålet om Kinas utenrikspolitikk. Angivelige «feil» i Kinas utenrikspolitikk blei brukt som et forsvar for KPD(m-1)s ledelsens linje med støtte til «firerbanden» og angrep på ledelsen i KKP og kamerat Hua Kuo-feng.

Vi har aldri ment at marxist-leninistene i alle land har plikt til å være enige i alle detaljer om forskjellige sosialistiske lands utenrikspolitikk.

Men når KPD(m-1)-ledelsen bruker det som et argument for «firerbanden» og mot KKP's sentralkomite, så er det en fullstendig forfalskning. Vi har ikke kunnet

se at det har skjedd *noen* endringer i Kinas utenrikspolitikk etter at Formann Mao Tsetung døde. Som vi skal vise, kritiserte ledelsen i KPD(m-1) utenrikspolitikken som blei ført av Folkerepublikken Kina mens kamerat Mao Tsetung var i live. Det betyr at ledelsen i KPD(m-1) i virkeligheten angriper den utenrikspolitiske linja som blei utforma av Kamerat Mao Tsetung og satt ut i livet av kamerat Chou En-lai. Ledelsen i KPD(m-1) seiler under falsk flagg når den sier at den «forsvarer Maos linje» gjennom å forsvare «firerbanden» og angripe kamerat Hua, for det er nettopp saker som blei gjort under ledelse av kameratene Mao og Chou som den retter hovedangrepet på. Om den var redelig, så skulle den derfor heller si at den angriper Kamerat Hua som «revisjonist» fordi han fortsetter å følge kamerat Maos utenrikspolitiske linje. Dette *mener* ledelsen i KPD(m-1), men av opportunistiske grunner vil den ikke komme ut med åpne angrep på kamerat Mao Tsetung, og derfor vil den ikke *si* det.

Et kronargument fra ledelsen i KPD(m-1) for deres holdning til KKP er uttalelser de hevda den kinesiske pressa hadde kommet med om Franz Josef Strauss. De unnlot riktignok konsekvent å vise til kilder og forvrengte de kinesiske uttalelsene til det ugjenkjennelige. Dette viser den tvers gjennom uredelige *metoden* deres. Og så, melder spørsmålet seg:

Hva har Strauss med kamerat Hua Kuo-feng å gjøre? Alle veit at Strauss blei invitert av den kinesiske regjeringa mens kamerat

Chou En-lai var statsminister. Strauss blei ikke mottatt av kamerat Hua, men av kamerat Mao Tsetung. Hvorfor kommer da ledelsen i KPD(m-l) trekken med dette for å angripe kamerat Hua?

Hadde de vært ærlige, skulle ledelsen i KPD(m-l) kritisert kamerat Mao Tsetung, men det våger de naturligvis ikke, for da ville de avslørt seg sjøl. Vi bør absolutt støtte at de sosialistiske landa utnytter de indirekte reservene, nemlig motsigelsene mellom våre fiender, slik Stalin lærte oss, for å isolere de to supermaktene så langt det lar seg gjøre.

Hva viser dette? Det viser at ledelsen i KPD(m-l) har hatt motsetninger til KKP's linje i utenrikspolitiske spørsmål over en lengre periode og som gjelder Folkerepublikken Kinas utenrikspolitiske linje over mange år. Disse motsigelsene har ingenting å gjøre med oppgjøret med «firerbanden» eller med de kameratene som leder Kinas Kommunistiske Parti *na*. Men ledelsen i KPD(m-l) *utnytter* det faktum at kamerat Mao Tsetung er død for å *slippe* å angripe en kommunistisk leder med en så enorm prestisje internasjonalt og i Tyskland som Formann Mao, for å *i steden* angripe KKP leda av kamerat Hua Kuo-feng. Dette er opportuniste. Dette kaller vi å segle under falsk flagg.

Då vårt parti tok opp og kritiserte at ledelsen i KPD(m-l) hadde kommet med angrep på ledelsen i KKP svarte representanter for denne ledelsen med angrep på vårt og andre partier. Vi fikk høre at ledelsen i

vårt søsterparti i Sveriges Kommunistiske Parti er «høyreorientert». Vi fikk også høre at vår kritikk av ledelsen i KPD(m-l) er et uttrykk for at AKP(m-l) hjelper «sentrismen», dvs. en tendens som framstiller det som marxist-leninistisk politikk å forene seg med det egne borgerskapet, bygge opp det borgerlige militærapparatet og støtte seg på USA-imperialismen og NATO for å kjempe mot sosialimperialismen.

Dette er igjen svindel. Det er å avlede oppmerksomheten fra den feilaktige linja til KPD(m-l)-ledelsen sjøl.

Ledelsen i vårt svenske søsterparti er ikke «høyre». Tvert imot har den stått i spissen for en framgangsrik kamp mot høyreavvik. Kameratene i ledelsen for vårt svenske søsterparti står for en konsekvent marxist-leninistisk linje.

Det svenske søsterpartiet og dets ledelse står fast på innholdet i den første felleserklæringa fra partiene og de partibyggende organisasjonene i Norden, januar 1975. Denne erklæringa er godt kjent blant marxist-leninister over hele verden, den er publisert i Kina og Albania og den har fått mye positiv omtale nettopp fordi den ikke inneholder noe «høyreopportunistisk» syn på verken sosialimperialismen, USA-imperialismen, NATO, Warszawa-pakta, EEC eller de nordiske landas borgerskap. Hvis folka i ledelsen for KPD(m-l) var ærlige ville de gjøre opp med sine egne feil og ikke bakvaske ledelsen i det svenske søsterpartiet.

Så til spørsmålet om AKP(m-l)-Norge og «sentrismen».

Ledelsen i KPD(m-l) har ingen forståelse for det den kaller «sentrismen». Den turer fram som om det bare eksisterer *en* form for «sentrisme», nemlig linja med å nedlegge kampen overfor USA-imperialismen og sitt eget lands borgerskap under påskudd av at en vil «føre kamp» mot sosialimperialismen. Dette er ei tvers gjennom skadelig og kontrarevolusjonær linje. Men det finnes også en annen form for «sentrisme», nemlig den som nedlegger kampen mot sosialimperialismen under det påskuddet at sosialimperialismen «er ikke noe farlig for oss» eller som åpent eller fordekt støtter Sovjets invasjon i Angola o.l. Denne formen for «sentrisme» betyr klassesamarbeid med revisjonistene og støtte til sosialimperialismens ekspansjon. Den er derfor ikke mindre skadelig og kontrarevolusjonær.

Å anklage vårt parti for noen form for «sentrisme» er så fullstendig latterlig at det egentlig ikke fortjener noe svar. Den som sto fram i Norge og hevda overfor den norske arbeiderklassen at AKP(m-l) nedlegger kampen mot det norske borgerskapet ville bli drukna i latter. Det er ingen hemmelighet for noen i vårt land at AKP(m-l) spiller en ledende rolle i arbeiderklassens kamp, og at det ikke finnes noe parti som borgerskapet hater slik som de hater vårt parti. Borgerskapet og arbeideraristokratiet har starta en anti-kommunistisk kampanje mot AKP(m-l) som er i ferd med å overgå den verste McCarthyismen på 50-tallet. Kamerater i vårt parti som står i spissen for viktige arbeiderkamper blir stadig for-

søkt fjerna fra bedriftene og samtidig oppmuntrer borgerskapet de fascistiske kreftene til å drive fysisk terror mot vårt parti. Dette har ført til bombeattentater og mordbrannforsøk som har vært retta mot oss. Alt dette skjer fordi AKP(m-l) er lojalt mot sitt revolusjonære program og går i spissen for arbeiderklassens og folkets kamp mot borgerskapet, *vår hovedfiende i Norge*.

Å anklage vårt parti for å legge ned kampen mot USA-imperialismen og NATO er ikke mindre lattervekkende. Riktignok gjør Sovjets betalte agenter i Norge et forsøk på å framstille det slik, men de får absolutt ingen til å tru på slike løgner, fordi praksis viser noe ganske annet. Medlemmer av vårt parti har vært tiltalt og straffa for å ha avslørt hvordan USA-imperialismen og NATO trener i invasjon og militærkupp i Norge. Avisa vår, Klassekampen, har blitt satt under tiltale for å ha avslørt at NATO trener i atomkrig på norsk jord. Det er en kjent sak at vi har stått i spissen for et stort antall soldatakasjoner retta mot det folkefiendtlige og reaksjonære ofiserskorpsset. Alle som ønsker kan lese vårt prinsipprogram som legger det teoretiske og prinsipielle grunnlaget for denne kampen og som viser vår faste beslutning om å vende en imperialistisk krig i Norge til en nasjonal-revolusjonær folkekrig.

Det er ei kjent sak at ml-bevegelsen i Norge førte en innbitt kamp mot norsk medlemskap i EEC. Denne kampen blei krona med seier og vårt parti er også i dag motstander av norsk medlemskap i EEC.

Ledelsen i KPD(m-l), som falsk anklager AKP(m-l) for «sentrisme», og vakling i forholdet til supermaktene, beskriver i virkeligheten sin *egen* historie og sitt *eget* standpunkt. Den *sjøl* hadde ei forsonlig holdning til Strauss, til vest-europeiske imperialistmakter og kunne i private samtaler tilmed uttrykke forvirring i forholdet til USA-imperialismen for mindre enn 2 år sida. Nå har den slått over i den andre grøfta: Nå deltar den i borgerskapets allmenne hetskampanje mot KKP.

Denne typen vakling kan bare bli helbreda gjennom ei hensynsløst ærlig holdning til sine egne feil, gjennom en åpen leninistisk sjølkritikk. Ledelsen i KPD(m-l) har ikke evna dette, i steden har den grepet til et sånt tricks som å juge om andre, skyve skylda på sin vakling over på KKP og kaste skitt på oss som «sentrister». Med en sånn holdning blir resultatet også før eller seinere totalt forfall. Ledelsen i KPD(m-l) har også ganske riktig havna i kontrarevolusjonens leir.

Hvem er det som har vakla i forholdet til sitt eget borgerskap og USA-imperialismen? Det er ingen andre enn ledelsen i KPD(m-l) sjøl.

Høsten 1975 var representanter fra AKP(m-l) i Tyskland for å lage en felleserklæring med KPD(m-l).

På dette møtet foreslo Ernst Aust og en annen representant fra KPD(m-l)s ledelse formuleringer som var ment å bety en støtte til et styrka samarbeid mellom statene i Europa i EEC. Aust argumenterte for dette ved å hevde at EEC hadde «to sider», ei side som var retta mot proletariatet og de arbeidende massene i EEC-landa

og de undertrykte folkene i den 3. verden, og ei annen side som var «folkelig» og var et forsvar for folkene i Europa mot de to supermaktene.

De norske kameratene avviste dette synet. De sa at riktignok hadde EEC to sider: ei side retta mot folkene og ei anna side som uttrykte konkurranse med andre imperialistiske makter sånn som supermaktene. Men *ingen* av disse sidene er «folkelige», *begge* uttrykker interessene til det imperialistiske monopolborgerskapet i EEC. Derfor er det fullstendig feilaktig og i strid med marxismen å spre ideer om at EEC skulle ha noen såkalt «folkelig» side. De sa at i følge leninismen er det mulig å utnytte motsigelsene mellom imperialiststater, og følgelig også mellom den imperialistiske alliansen EEC og den ene eller den andre supermakt, men det må ikke forveksles med å gi støtte til noen ikke-eksisterende såkalt «folkelig» side ved EEC.

De norske kameratene sa at riktignok er de to supermaktene verdens folks hovedfiender, men i forhold til det lille og svake imperialistiske landet Norge er sånne hovedmakter i EEC som England, Vet-Tyskland og Frankrike relativt sterke imperialistmakter som også truer Norge. Det norske folket har kjempa mot EEC, denne kampen var korrekt og marxist-leninistene og folket vil kjempe mot EEC igjen om nødvendig.

De norske kameratene pekte på at sjøl om bare supermaktene kan delta i kampen om verdenshegemoni, så søker noen mellomstore imperialistiske land å

vinne hegemoni over mer begrensede områder og enkelte land. De slo fast at folkene må kjempe mot supermaktene og mot dette også. De spurte representantene for ledelsen i KPD(m-l) om de ønska å støtte at de sterkeste maktene i EEC oppretta en europahær og hvem de trudde den ville bli retta mot? De norske kameratene sa at det er feilaktig å utelukke at hærene i de sterkeste maktene i EEC-landa kan bli brukt til å undertrykke andre folk, slik som den franske hæren blei brukt i Tchad. Som hypotetiske eksempler nevnte de norske kameratene at den engelske og tyske hæren kan bli satt inn for å slå ned opprør i Norge.

På grunnlag av dette avviste de norske kameratene formuleringer som betydde støtte til styrking av de europeiske imperialistmaktene allianse EEC og fikk gjennom en formulering som uttrykte støtte til folkenes enhet i kampen mot supermaktene:

I kampen mot begge de imperialistiske supermaktene står begge partiene for enhet mellom folkene i Europa. Det er også positivt når de kapitalistiske og imperialistiske statene i Europa, hver for seg eller sammen, setter seg til forsvar mot hegemonismen til supermaktene. Begge partier bekrefter sin besluttsomhet om å bekjempe alle tiltak fra monopolborgerskapet som betyr forsterket utbytting og undertrykking av det arbeidende folket. Dermed går de også imot utbytting og undertrykking som større land i den andre verden driver mot mindre. Det ville riktignok være feil å behandle motsigelsene inna-

for den andre verden på lik linje med motsigelsene i forhold til de imperialistiske supermaktene.

Representantene for ledelsen i KPD(m-l) avviste alle argumentene til de norske kameratene. De nekta å gå med på at det hadde betydning å vurdere om hæren i sterkere EEC-land som Tyskland kunne bli brukt til å undertrykke andre folk, og behandla dette som noe svært usannsynlig. Tross at de to sidene blei enige om ei felles formulering i felleserklæringa var det derfor helt klart for begge sider at det var stor uenighet i synet på disse spørsmåla.

På det samme møtet var det de norske kameratene som foreslo at felleserklæringa skulle slå fast at:

«Om en tredje verdenskrig bryter ut, så må folkene sette den rettfærdige revolusjonære og nasjonale folkekrigen opp mot den urettferdige imperialistiske krigen. Bare en slik krig, der de arbeidende massene stoler på egne krefter og kjemper under ledelse av proletariatet og dets parti, kan forsvare fedrelandet mot fienden. KPD(m-l) og AKP(m-l) slår fast at dersom krigen bryter ut, må proletariatet og de arbeidende massene kjempe for å styrte kapitalismen og opprette proletariatets diktatur og sosialismen.»

Ernst Aust hadde innvendinger mot dette og til å ha noe med om det. Grunnen var at i følge Ernst Aust var det nødvendig å ta hensyn til mulig heten for at en ny krig kunne ta den forma at Folkerepublikken Kina kjempa på samme side som USA-imperialismen mot sosialimperialismen. I en sånn

situasjon måtte folkene i Norge og Tyskland i følge Ernst Aust alliere seg med USA-imperialismen.

I felleserklæringa blei dette løst med at et norsk forslag blei tatt inn, men på forslag av Ernst Aust blei dette formulert som noe som gjalt «Ei imperialistisk verdenskrig mellom de to imperialistiske supermaktene». Det var klart på møtet at Ernst Aust med denne formuleringa mente en krig av samme type som første verdenskrig, og ikke av samme type som annen verdenskrig etter Nazi-tysklands angrep på Sovjetunionen i 1941.

Tross dette kompromisset så har vi aldri vært enige i det synet Ernst Aust uttrykker. 2. verdenskrig viser oss at vi kan ikke prinsipielt avvise muligheten for nye kriger der sosialistiske land for ei tid vil kjempe sammen med noen imperialistiske land mot andre imperialistiske land. Men vi trekker ikke samme konklusjoner av det som Ernst Aust trakk.

Under 2. verdenskrig var det riktig og nødvendig at Stalins sosialistiske Sovjetunion kjempa sammen med USA-imperialismen og den engelske imperialismen mot Nazi-tyskland. I denne betydninga var disse imperialistmaktene folkenes allierte mot nazistene. Men samtidig var disse «allierte» fiender av folkene som kjempa mot nazismen for andre mål enn de undertrykte folkene og sovjetunionen. England og USA kjempa for sjøl å undertrykke folkene etter krigen. Følgelig tok de kommunistene et korrekt standpunkt som innafor ramma av denne kortsiktige og taktiske alliansen aldri slutta

å se på disse formelt allierte som *fiender* fra en strategisk synsvinkel. De albanske kommunistene, leda av kamerat Enver Hoxha, skjønnte dette, og derfor tillot de ikke England å nytte Nazitysklands nederlag til å sikre seg Albania, enda England var en «alliert». De greske kommunistene kjønnte det ikke. Derfor tillot de de engelske imperialistene å komme inn i Hellas og massakrere kommunister og antifascistiske frihetskjemper der i 1944, og la dermed grunnlaget for den greske revolusjonens nederlag.

Vi vil ikke spekulere om alle mulige utviklinger i framtidige kriger, men vi vil slå fast at *prinsipielt* må de arbeidende massene i Norge og andre land aldri opphøre med å se imperialismens makt som fiender og kjempe mot dem, uansett hvilke allianser som består i kortere perioder. Men dette er ikke oppfatninga til ledelsen i KPD(m-l).

Hva betyr dette? Det betyr at høsten 1975 var det Ernst Aust og den andre representanten for KPD(m-l)s ledelse som avviste korrekte standpunkter fra kamerater i AKP(m-l) og *sjøl* fremma «sentrisme» synspunkter. Leda ut i sin logiske konsekvens ville disse synspunktene føre til sosialsjåvinisme: å avvise å snakke om det imperialistiske borgerskapet i Tyskland og dets hær som undertrykkere og finder av andre folk. Og til kapitulasjon overfor imperialismen: å avvæpne massene og kommunistene overfor ei imperialistisk makt slik som ledelsen i det greske kommunistpartiet gjorde i 1944.

Dette er en del av historia til Aust og ledelsen i KPD(m-l), som nå helt løgnaktig beskylder det *norske* partiet for «sentrisme»!

I virkeligheten er det KPD(m-l) sjøl som har vært inne på den formen for «sentrisme» som vi kan sammenlikne med linja til Earl Browder i 40-åra. Liksom Browder forvrenget bl.a. Teheran-avtalen mellom USA og Sovjet til et program for klassesamarbeid i USA, var også KPD(m-l) i ferd med å *forvrengte* Kinas korrekte utenrikspolitikk til et program for klassesamarbeid i Tyskland. I en tale i Kiel 27. mars 1975 sa Ernst Aust at «under bestemte betingelser, i bestemte faser av kampen vil det være riktig å alliere seg med deler av det ikke-monopolistiske borgerskapet som også ser USA og Sovjet som sine hovedfiender, en allianse i kampen mot de to imperialistiske supermaktens bestrebelsler etter verdensherredømme». Han roste også Strauss fordi han «gikk klart og konsist mot de to supermaktens kamp for overherredømme».

Denne browderistiske tendensen i KPD(m-l) var et uttrykk for at partiet ikke skjønnte prinsippene for forholdet mellom et sosialistisk lands utenrikspolitikk og politikken til et kommunistisk parti som kjemper under borgerskapets diktatur. Mao Tsetung ga ei klar analyse av dette spørsmålet da han i 1946 drøfta muligheten for et kompromiss mellom det sosialistiske Sovjet og de største imperialistland, USA, England og Frankrike:

«Et slikt kompromiss krever ikke av folkene i landa i den kapitalistiske verden at

de følger etter og gjør kompromisser i sitt eget land. Folkene i disse landa må fortsette å føre forskjellige kamper i samsvar med sine forskjellige forhold.» (Mao Tsetung, Sel. Works, bd IV eng. utg. s. 87)

I Kielertalen innrømte Aust at KPD(m-l) hadde tendenser til «å vike tilbake for revisjonistenes angrep» etter Strauss' besøk i Kina. Deretter slo KPD(m-l) om og forsøkte å bruke Kinas utenrikspolitikk som en sjablong for sin egen politikk i Tyskland, uten å gjøre noen analyse av hvorfor dere vakla for revisjonistenes press. KPD(m-l) forvrenget også KKP's korrekte tese om den ujamne utviklinga mellom supermaktene ved å si at «hovedfienden i dag er den sovjetiske sosialimperialismen», mens KKP sjøl slår fast at *begge* de to supermaktene er verdens folks hovedfiender.

Da det så sjølsagt viste seg at KPD(m-l)s misforståtte bruk av Kinas utenrikspolitikk *ikke* kunne brukes til å veilede arbeiderklassen i Tyskland, og under et fortsatt revisjonistisk press, slo KPD(m-l) om nok en gang. Det blei heller ikke nå gjort noen egentlig sjølkritikk, fordi de grunnleggende årsakene til denne vaklinga ikke blei avdekka. I stedet prøvde KPD(m-l) nå å skyve skylda for sin egen browderisme over på KKP. Dette viser identiteten mellom de to typene «sentrisme». De er beslekta med hverandre, fordi de begge bygger på en feilaktig forståelse for forholdet mellom et sosialistisk lands utenrikspolitikk og politikken til et kommunistisk parti under borgerskapets diktatur. De

fører også over i hverandre nettopp av denne grunnen.

Med Kieler-talen tok ledelsen i KPD(m-l) i virkeligheten et langt skritt i retning av revisjonisme av Earl-Browder-typen. Den var i ferd med å utvikle ei linje for å gjøre et sosialistisk lands utenrikspolitikk til ei linje for klassesamarbeid i sitt eget land.

Nå har ledelsen i KPD(m-l) vakla tilbake igjen til den motsatte ytterligheten. Nå anklager den KKP for å gå inn for «klassesamarbeid» mellom marxist-leninistene og borgerskapet i Tyskland, «forsoning» med den vest-tyske imperialismen, med USA imperialismen osv. Men når har KKP sagt at KPD(m-l) skulle samarbeide med Strauss? Det er å legge skylda på KKP for feil KKP aldri har gjort. Det er å skyte skylda for KPD(m-l)-ledelsens egen vakling over

på et annet parti og beskyldte KKP for feil som KPD(m-l)-ledelsen har gjort.

På møtet med AKP(m-l) i Tyskland i januar 1977 sa representanter for ledelsen i KPD(m-l) at kampen mot sosialimperialismen først og fremst var «en ideologisk kamp», mens massebevegelsen måtte reises mot USA-imperialismen «fordi den står i landet». Dette er ingenting annet enn ei fordekt linje for å gå i mot all massebevegelse retta mot sosialimperialismen i Vest-tyskland nå. Dette uttrykker den nye opportunistiske sumpa som ledelsen i KPD(m-l) har ramla ut i.

Den ene delen av Tyskland er okkupert av sosialimperialismen og svære sovjetiske styrker står på tysk jord. I en sånn situasjon er det å snakke om at det ikke er mulig å utvikle noen massebevegelse mot sosial-

imperialismen et uttrykk for kapitulasjonspolitikk overfor den ene supermakta og revisjonismen.

For noen år sida besøkte Bresjnev Tyskland. Medlemmer av KPD(m-l) og andre revolusjonære demonstrerte i tusener mot denne erkefienden av verdens folk. De kjempa modig mot polititerror og trossa massearrestasjoner og voldsom mishandling. Når folk i ledelsen i KPD(m-l) hevder at det ikke er mulig med noen massebevegelse mot sosialimperialismen, så snakker de i strid med sin egen erfaring og håner sine egne medlemmer som trossa politiet for å fordømme Bresjnev.

Hvem står ellers for denne typen standpunkter i Tyskland? Den svarte reaksjonære organisasjonen av folk som *Ernst Aust sjøl* hevda overfor AKP(m-l) er leda av bresjnevs betalte agenter:

Chou En-lai legger fram Sentralkomiteens beretning på KKP's 10. landsmøte 24. august 1974. «Firerbanden» hata Chou En-lai og dreiv det så langt som å forsøke å sabotere minnehøytidelighetene etter at han døde i januar 1976. Under Kulturrevolusjonen spilte Chou En-lai en ledende rolle i kampen for å avsløre virksomheten til Lin Piao.

Det revisjonistiske «KB-NORD». Denne organisasjonen fordømmer både Kina og Albania som «allierte» med USA-imperialismen, vestlige fascister og all slags pakk fordi KKP og APA fordømmer og avslører sosial-imperialismen. Den har fordømt medlemmer av KPD(m-l) som «nazister» fordi de kjempa mot sosial-imperialismen i Tyskland. Den tar avstand fra *all* kamp mot *begge* supermakter, vil «bare» ha «kamp mot USA» og nedlegge all kamp mot sosial-imperialismen. Og som vi har nevnt beskriver den KKP's kamp mot «firerbanden» som «høyrekupp» i Kina.

5. Ledelsen i KPD(m-l) våger ikke å stå ærlig fram og forsvare sitt syn. Samtidig retter den falske anklager mot vårt parti for å handle «fordekt».

I diskusjonene med vårt parti har representanter for ledelsen i KPD(m-l) anklaga kameratene fra vårt parti for å være «ukameratslige», handle «prinsippløst», for å «rette fordekte angrep» på dem osv.

Dette er virkelig utsøkte ironisk. For hva er fakta?

Vi har fra begynnelse til slutt behandla ledelsen i KPD(m-l) meget kameratslig, vært åpen overfor den og når det gjaldt våre standpunkter og måten vi la dem fram på bygd på prinsipper.

Har vi handla ukameratslig? Vi oppdager et spørsmål der vi er uenig med handlingene til ledelsen i et søsterparti. Vi går straks til denne ledelsen, legger fram vårt syn åpent og kameratslig og ber om å få høre deres synspunkter og argumenter. Vi har hele tida vært vennlige og

høflige overfor representantene fra ledelsen i KPD(m-l), vi har ikke skjult hva vi mener, og samtidig har vi bedt om å få høre deres syn og rapportert grundig om det i vårt partis ledelse. Er dette ukameratslig? Ukameratslig er å gå bak ryggen på folk og snakke stygt om dem, samtidig som man later som om man er enige når man møter dem ansikt til ansikt. Det har vi aldri gjort.

Vi handle prinsippløst? Er det prinsippløst å ta opp og diskutere uenighet? Er det prinsippløst å si fra når vi oppdager at ledelsen i et søsterparti er på vei til kontrarevolusjonen? Er det prinsippløst å si fra om at vi ikke kan støtte en politikk som har som innhold å gå mot proletariatets diktatur og støtte den internasjonale reaksjonen? Nei, det som er prinsippløst det er å hykle enighet og late som om det ikke finnes noen problemer i en sånn situasjon. Det har vi aldri gjort.

Vi handle fordekt? I den tida vi har hatt partiforbindinger med KPD(m-l), har vi vært åpne og ærlige overfor representanter fra KPD(m-l). Vi har rapportert om vårt arbeid og ikke bare snakka om vår styrke men også våre svakheter, vi har ikke prøvd å skryte eller skjønne oss sjøl, men vi har også åpent sagt fra når vi har oppdaga feil hos oss sjøl. I diskusjoner har vi hele tida lagt fram spørsmål vi var uenig om åpent og kameratslig, fordi vi har den erfaringa at blant marxist-leninister svekker ikke det enheten med det styrker den. Fra det øyeblikket vi oppdaga ROTER MORGEN for 22. oktober falt det oss aldri inn at vi skulle gjøre annet enn å ta opp

spørsmålet om hensikten med dette åpent med ledelsen i KPD(m-l): Fullstendig åpent henvendte våre kamerater seg til Ernst Aust og spurte om å få høre KPD(m-l)-ledelsens syn. Da vi hadde fått det referert, sa vi fullstendig åpent at vi mente ledelsen i KPD(m-l) handla feil. Seinere har vi lagt stor vekt på å be om at ledelsen i KPD(m-l) redegjorde for sitt syn, slik at vi ikke skulle felle en dom på grunnlag av noe laust inntrykk, men på hva den sjøl sa. Og vi har lagt vekt på å legge vårt eget syn grundig fram for ledelsen i KPD(m-l), slik at vi kunne hjelpe den til å ta et riktig standpunkt – eller slik at den kunne få muligheten til å påvise hvor vi tok feil. Hva i all verden er fordekt med dette?

Det er bare en ting vi har skjult. Ledelsen i KPD(m-l) sa til oss at den mente at det var i gang en kontrarevolusjon i Kina i november, men sa samtidig at vårt parti ikke måtte referere dette synspunktet til KPD(m-l)-ledelsen overfor andre partier. Dette pålegget har vi fulgt. Derfor har våre kamerater *unnlatt* å referere hva KPD(m-l)-ledelsen sa til oss i november overfor en rekke søsterpartier i tida fram til vi beslutta å bryte partiforbindingene. Her har vi altå skjult noe, men det er bare fordi KPD(m-l)-ledelsen sjøl påla oss taushetsløfte, og fordi vi i pakt med prinsippene for partiforbindinger og ut fra en virkelig kameratslig holdning ikke refererer videre det andre partier sier til oss i strid med deres eget ønske.

Samtidig som vi har diskutert kameratslig med ledelsen i KPD(m-l) – innad

— og det er hele tida vi som har bedt om diskusjonsmøter og som har bedt ledelsen i KPD(m-l) om å forklare sitt syn — så har vi avholdt oss fra polemikk utad, og avvist alle forsøk på å utnytte innholdet i ROTER MORGEN osv. til å snakke om motsetninger mellom AKP(m-l) og ledelsen i KPD(m-l). Vi holder på prinsippene om kameratslig og åpen diskusjon innad og en fast front mot fienden utad som ikke avslører motsigelser for klassefienden.

Ledelsen i KPD(m-l) har handla stikk motsatt. Utad går den inn for å sprengte kiler og stille opp motsetninger til KKP, snakke om «kontrarevolusjon» osv. Innad søker den å unngå diskusjon, snakker usant og vil ikke snakke åpent om sin egen politiske linje.

Da våre representanter sa til ledelsen i KPD(m-l) at vårt parti ikke kunne delta på deres store møte i februar 1977 fordi vi frykta at de ville drive provokasjoner mot KKP, sa de at AKP(m-l) dreiv med «innblandinger i deres partis indre anliggender», at dette var «en grov fiendtlig handling» og tilmed at vi hadde retta «fordekte angrep» på KPD(m-l). Våre representanter på diskusjonsmøtet i januar avviste dette og slo fast at det aldri har vært noe som helst «fordekt» ved vår holdning. Vi har helt åpent kritisert den feilaktige linja som ledelsen i KPD(m-l) står for. Vi sa helt åpent grunnen til at vi ikke ville dra til Ludvigshafen. Vi frykta at Aust ville bruke sin tale til provokasjoner mot KKP og Folkerepublikken Kina. Det skjedde også. Det er bare folk helt uten argumenter som kan si noe så

dumt som at en sånn helt åpen og direkte forklaring er «et fordekt angrep».

Dette brevet er nettopp et uttrykk for at vi er åpne og ærlige, for at vi ikke er redde for å forsvare våre synspunkter overfor hvem som helst og forakter fordekthet og prinsippløse, taktiske løgner. Vi bygger på marxismen-leninismens prinsipper og nettopp derfor stoler vi på at vi kan forsvare vår linje og våre handlinger med argumenter overfor hvem som helst. Vi bryr oss ikke om å glatte over og bløffe, og å opprettholde partiforbindelser med ledelsen i KPD(m-l) som vi mener har gått over til kontrarevolusjonen — det ville være prinsippløst, en bløff, en løgn. Når vi bryter så er vi ikke redde for å si våre grunner til det åpent, vi plasserer tilmed vår skriftlige begrunnelse i henda på den kontrarevolusjonære gruppa vi bryter med, på ledelsen i KPD(m-l). Dersom vi ikke stolte på våre egne argumenter så ville vi også frykte at ei slik framstilling kunne bli brukt som et våpen mot oss. Men en korrekt framstilling av det vi mener kan ikke brukes mot oss, nettopp fordi den viser at vi handler ærlig og på grunnlag av prinsipper.

Saka er at vårt parti har gått inn for en åpen, kameratslig diskusjon og fått drevet gjennom en åpen og kameratslig diskusjon. I denne åpne og kameratslige diskusjonen kom det fram at representantene for ledelsen i KPD(m-l) ikke hadde argumenter som står for en marxistisk kritikk. Virkelige leninister ville ta konsekvensen av det, gjøre åpen sjølkritikk og endre linja si. Folk som ikke er leninister og som ønsker å

ture fram med ei kontra-revolusjonær linje, er nødt til å forvrengne sannheten og avlede oppmerksomheten fra seg sjøl ved falske beskyldninger mot andre.

Hvem er ukameratslig og driver med bakvaskelser? Hvem går til søsterpartier og forteller bak vår rygg at AKP(m-l) er «sentristisk» — med det menes å ha tendenser i retning støtte til borgerskapet og USA-imperialismen? Det er ledelsen i KPD(m-l) som gjør slike foraktelige handlinger. Hvem kaster skitt på det svenske paritet? Hvem sier løgnaktig til oss at SKP er «høyre», men uten å gjenta det samme overfor partiledelsen i SKP sjøl? Det er ledelsen i KPD(m-l) som viser sin oppfatning av hva som er «kameratslig» ved å gjøre sånt. Dette er *virkelige* eksempler som viser hvem som faktisk driver med «fordekte angrep».

Hvem sier to motsatte ting samtidig om folkerepublikken Kina og KKP?

KPD(m-l)s ledelse sa til oss i november at den mente det var «kontrarevolusjon» i Kina og at kamerat Hua er «revisjonist», men andre partier holdt den det skjult for. I noen artikler i ROTER MORGEN insinuerer den klart og tydelig at den har dette synet. Til folk utafor partiet i Tyskland sier den at at kamerat Hua representerer «borgerskapet» og at «revisjonistene har makta» i KKP osv., men samtidig står Ernst Aust fram offentlig og snakker om «de kincsiske kameratene». Av våre diskusjoner går det klart fram at ledelsen i KPD(m-l) *egentlig* anser utenrikspolitikken til formann Mao og kamerat Chou for å være feilaktig,

men samtidig prøver den å late som om den er enig med formann Mao og gi kamerat Hua ansvaret for disse angivelige «feila».

Alt dette og mer til uttrykker at ledelsen i KPD (m-1) snakker med to tunger. Uttalelsene sine om Kina og KKP tilpasser den ut fra tid og sted og den jager gjerne for å dekke spora sine. Den har linja med å bakvaske sentralkomiteen i KKP og kamerat Hua som «kontra-revolusjonære», «revisjonister», «borgerskapet ved makta». Derfor lar den det skinne gjennom og sier det overalt der den våger. Samtidig veit den at Folkerepublikken Kina og KKP har sterk prestisje blant de progressive og revolusjonære massene i Tyskland og i verden. Og den veit at de marxist-leninistiske partiene vil forsvare KKP og Folkerepublikken Kina. Derfor forsøker den å hindre at den sjøl blir utsatt for direkte angrep for å være mot KKP og Folkerepublikken Kina ved å hyle, ved å prøve å bløffe folk med snakk om «de kinesiske kameratene», ved å skjule sitt syn for søsterpartiene osv. Ledelsen i KPD(m-1) frykter for å bli angrepet for sitt syn, den er redd for å bli isolert i Tyskland og fra den internasjonale ml-bevegelsen om den sier det helt åpent, og derfor skifter den farge som en kamelon for å forkle seg. Dette er en foraktelig form for prinsipløshet som strir mot marxismen-leninismen. For marxist-leninister er ikke redde for å ta åpen kamp for å forsvare sitt syn, de er ikke redde for å tape i diskusjon fordi de har tillit til at de prinsippene de bygger på er riktige, og de er ikke redde for å forsvare synspunkter

som tilmed på kort sikt kan være upopulære hos noen og føre til tilbakeslag, fordi marxist-leninistene veit at på lang sikt vil de arbeidende massene få se at marxist-leninistene hadde rett og derfor også gi dem desto sterkere støtte. Men ledelsen i KPD(m-1) handler ikke som marxist-leninister, verken overfor KKP, overfor AKP(m-1) eller overfor søsterpartiene. Om den kan det virkelig sies at den handler ukameratslig og handler fordekt.

Ledelsen i KPD(m-1) prøver å forvrengte virkeligheten og framstille det som om deres kontrarevolusjonære linje i virkeligheten er «marxist-leninistisk» ved å trekke en falsk historisk parallell med utviklinga i Sovjet etter Stalins død. I følge dette skuespillet skal kamerat Hua være «Krustsjov» og ledelsen i KPD(m-1) skal være «marxist-leninistiske helter» som nekter å følge «Krustsjov».

Likevel sa representanter for ledelsen i KPD(m-1) til AKP(m-1) i januar 1977 at de skjønnte ikke hva synet på Kina hadde å gjøre med forholdet mellom AKP(m-1) Norge og KPD(m-1)!

Det er AKP(m-1) som har forlangt å få diskutere KPD(m-1)s holdning til Folkerepublikken Kina. Hadde det vært opp til ledelsen i KPD(m-1) ville det ikke blitt noen diskusjoner i det hele tatt. Det er virkelig en underlig form for «prinsippfasthet».

For å følge KPD(m-1)s «analyse» støtter jo AKP(m-1) «kontrarevolusjonen i Kina». I følge denne «analysen» så støtter vi «revisjonistene» og «undertrykkinga av de virkelige marxist-leninistene». Likevel

ser ikke KPD(m-1) noen grunn til å diskutere dette spørsmålet! Det må virkelig stå dårlig til med prinsippfastheten til slike folk som Aust og co, når de virkelig vil ha forbindelser med folk som «støtter revisjonismen». For dem kan en gjerne ha forbindelse mellom to partier der det ene er for revolusjon og det andre er for kontra-revolusjon. Dette er i sannhet en bunnløs opportuniste.

Dersom lederne av KPD(m-1) virkelig var ærlige og tok konsekvensene av det synet de hevder, så ville de følgelig ikke kritisere vårt parti for å ta den holdninga vi tar overfor dem. Var de hederlige så ville de sjøl ta initiativet til brudd med sånne «reaksjonære» som oss. Men det er de ikke. De er villige til å ha parti-forbindelser som er prinsipløse sett fra deres standpunkt. Dem om det. AKP(m-1) er ikke et revisjonistisk parti og vil ikke la seg synke ned på et sånt nivå.

Den riktige historiske parallellen er ikke 1956, men tida etter 1924, etter Lenins død. Mange som ikke våga angripe Lenin, kom ut og angrep Lenins politikk i Lenins navn etter at han sjøl var død. Slik som KPD(m-1)-ledelsen nå gjør med Kinas utenrikspolitikk under Mao. Den trotskistiske bevegelsen oppsto, og den vendte brodden mot proletariatets diktatur i Sovjet og snakka om en kontrarevolusjon, «thermidor». Sånn som ledelsen i KPD(m-1) nå gjør. Et konsekvent brudd med den trotskistiske bevegelsen styrka enheten blant de virkelige kommunistene. Sånn som vårt brudd med ledelsen i KPD(m-1) har til hensikt å styrke enheten blant de virkelige kom-

munistene.

Den riktige historiske parallellen er ikke ledelsen i KPD(m-l) som «helter i kampen mot Krustsjov», men ledelsen i KPD(m-l) og Ernst Aust som vandrer i fotefarene etter Jaques Grippa i Belgia. Som Grippa brøyt Aust med revisjonistpartiet og bygde opp et nytt parti som støtta KKP og APA. Som Grippa støtta Liu Chao Chi, støtter Aust «firerbanden» og vender handa si mot proletariatets diktatur i Kina.

I 1960-åra brøyt marxist-leninistene med Grippa da det blei klart at han støtta Liu Chao Chi. Historia har vist at det var å styrke enheten i den marxist-leninistiske bevegelsen. Det er med samme nødvendighet vi bryter med Aust også. Vi er også sikre på at framtida vil gi oss rett i at dette var et nødvendig tiltak for å ikke utvanne og ødelegge enheten i den internasjonale marxist-leninistiske bevegelsen.

6. AKP(m-l) bryter partiforbindingene fordi vårt parti vil forsvare enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og kjemper mot splittelsesmakeri.

Når vi har beslutta å bryte partiforbindingene med KPD(m-l) så er det nettopp fordi AKP(m-l) Norge kjemper for å styrke partiforbindingene mellom marxist-leninistene i alle verdens land og forsvare enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Vårt parti prioriterer forbindelsene med andre partier og marxist-leninistiske partier og organisasjoner høyt. Vi støtter og lærer av slike

partier og organisasjoner. Vi blander oss ikke inn i deres indre anliggender og presser ingen. Vi diskuterer åpent og kameratslig, men vi lager ikke problemer i partiforbindingene og bryter ikke med andre partier sjøl om vi er uenig i noen spørsmål. Bryter vi, så skyldes det at det er antagonistiske motsetninger om prinsipielle spørsmål.

Vårt partis forbindelser med KPD(m-l) er i seg sjøl et bevis på dette. Tidligere hadde AKP(m-l) Norge svært gode forbindelser med KPD(m-l). Forholdet var fra vårt partis side varmt, kameratslig og tillitsfullt, tross at vi kjente til at ledelsen i KPD(m-l) hadde noen politiske feil, slike som de vi har nevnt om forholdet til EEC, til USA under en spesiell type verdenskrig osv. Men vi rekna med at det var enhet mellom AKP(m-l) Norge og KPD(m-l) om en lang rad viktige prinsipielle spørsmål, som:

- støtte til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning

- støtte til Kina og Albania, KKP og APA

- støtte til den kommunistiske verdensbevegelsen og forbindelser med andre partier på grunnlag av enhet i hovedlinjene uten å kreve enhet i alle spørsmål (som vi har referert ovafor), diskutere uenighet mellom partiene, ikke trekke den fram eksternt for klassefienden

- bekjempe supermaktene, verdens folks hovedfiender, peke på den økende faren fra den relativt voksende sosialimperialismen, utvikle kampen mot den, og samtidig fortsette å utvikle kampen mot supermakta i relativ nedgang,

USA-imperialismen og forklare at den fortsetter å være en stor fare. Advare massene mot den stadig økende krigsfaren

- forberede revolusjon mot det egne borgerskapet og den egne militærmakta, og revolusjonær frigjøringskrig leda av partiet og bygd på proletariatet og de arbeidende massene i tilfelle verdenskrig

- skånselsløs kamp mot opportunismen, mot sosialdemokratiet og mot den strategisk enda farligere moderne revisjonismen – ingen kompromisser, ikke samarbeid eller aksjonsenhet, men krig på kniven med de moderne revisjonistiske partiene.

Dette er noen av de punktene der representanter for ledelsen i KPD(m-l) gang på gang har uttrykt at de og vi var enige. Vi har heller ingen tvil om at medlemmene i KPD(m-l) har ønsket å kjempe for ei slik linje som er uttrykt i disse felles synspunktene. Dette er hovedsaka for oss og telte mer enn feila. Vi diskuterte det vi mente var feil åpent, men det berørte ikke på noen måte vår kameratslige, åpne og varme holdning til KPD(m-l). Vi tok utgangspunkt i det som forente oss og kjempa for å gjøre denne enheten bygd på prinsipper stadig sterkere.

Slik var AKP(m-l)s forhold til KPD(m-l), og slik er vårt forhold til alle partier og organisasjoner vi har partiforbindinger med.

Men en slik enhet kan ikke bestå dersom det felles grunnlaget, det samme synet på prinsippene, ikke lenger finnes. For en enhet uten prinsipper forvandler seg med nødvendighet til sin motsetning. Prinsipplos enhet

betyr i neste omgang splittelse, og det er en objektiv lov uavhengig av subjektive ønsker og uansett hvor hard kamp man fører for å opprettholde en sånn enhet.

Vi lever i den proletariske verdensrevolusjonens tidsalder. I denne tida går det ei skillelinje mellom de som kjemper for proletariatets sak, for sosialismen og revolusjonen og mot imperialismen og kapitalismen, og de som kjemper for borgerskapets sak, for imperialismen og for kontrarevolusjonen. Det er latterlig og en umulighet å tru at folk som står på motsatte sider av denne skillelinja kan betrakte hverandre som «kamerater» og opprettholde noen virkelige, sterke og varme «partiforbindelser».

Prinsippløs enhet betyr nettopp forsøk på slik enhet mellom revolusjon og kontrarevolusjon. Partiforbindelser

til tross for antagonistiske motsetninger i spørsmål om prinsipper betyr partiforbindelser mellom revolusjonære og kontrarevolusjonære.

Åssen fungerer sånne prinsippløse «partiforbindelser» i praksis? Den revisjonistiske «verdensbevegelsen» gir oss et levende eksempel på det. Riktignok er ikke dette forbindelser på tvers av linja mellom revolusjon og kontrarevolusjon ettersom alle revisjonistiske partier hører til i kontrarevolusjonens leir. Men de ulike revisjonistiske partiene representerer blant annet ulike monopol-borgerlige og imperialistiske grupper, og marxismen-leninismen lærer oss at mellom slike ulike imperialistgrupper er det antagonistiske motsigelser. Revisjonistene har ingen korrekte prinsipper å forene seg på, de kjemper for in-

teressene til ulike borgerskap med så sterke motsetninger at det ene «søsterpartiet» kan kommandere hæren inn i landet til det andre «søsterpartiet» og arrestere lederne der, slik som Sovjet gjorde i Tsjekkoslovakia. Fordi den revisjonistiske «verdensbevegelsen» er prinsippløs og inneholder antagonistiske motsetninger, er den et råtnende lik som stadig går mer i oppløsning, og den opplever endeløse splittelser nasjonalt og internasjonalt.

Om den marxist-leninistiske verdensbevegelsen ga opp å stille krav til prinsipper når partiene oppretter partiforbindelser, så ville også slike partiforbindelser bli ei rein form uten noe virkelig innhold, så ville enheten også bli falsk sånn som den er i forholdet mellom revisjonistpartiene. En sånn «enhet» er ikke bare feilaktig, den er

også i det lange løp umulig, den går i oppløsning av seg sjøl.

Representanter fra KPD(m-1)s ledelse har kalt vår kritikk av dem for «provokatorisk» – for «grove angrep» osv. Men det er deres egen støtte til den internasjonale kontrarevolusjonen i kampen mot proletariatets diktatur i Kina som er «grove angrep». Deres holdning til det sosialistiske Kina er provokatorisk. Men provokatører som gjør felles sak med reaksjonen mot proletariatets diktatur kan det ikke være enhet. Vi vil forsvare enheten mellom kommunistene, derfor bryter vi med slike provokatører.

En organisasjon i Portugal som kaller seg PCP(m-1) leda av Vilar, gjør krav på å være et «marxist-leninistisk parti» og pøver å få forbindelser med marxist-leninistiske partier. Men Vilar løfter handa si mot proletariatets diktatur i Albania og mot APA og kamerat Enver Hoxha. Han sier løgnaktig at kamerat Enver Hoxha er agentur for sosial-imperialismen, mens det er et faktum at APA og kamerat Enver har store fortjenester i kampen mot sosialimperialismen og det sosialistiske Albania er en kraftig støtte for alle folk i Europa som kjemper mot sosialimperialismen. Vilar juger om proletariatets diktatur i Albania og Enver, han snakker om et sosialistisk land og et marxist-leninistisk parti som om det dreide seg om det imperialistiske og revisjonistiske Sovjet. Vilar og PCP(m-1) hører til i kontrarevolusjonens leir, for han støtter verdensreaksjonen mot proletariatets diktatur i

Albania. I virkeligheten er det ikke et spørsmål om Albania og sosialimperialismen, men Vilar og USA-imperialismen, for Vilar støtter USA-imperialismens mann Eanes og går inn for å dempe kampen mot borgerskapet i Portugal.

Bytt ut PCP(m-1) og Vilar med KPD(m-1) og Aust, bytt ut Albania og APA og kamerat Enver Hoxha med Kina, KKP og kamerat Hua Kuo-feng, og du ser nøyaktig det samme bildet. Det KPD(m-1)-ledelsen og Aust gjør er akkurat like kontrarevolusjonært som det PCP(m-1) og Vilar gjør. Vilar juger om at kamerat Enver støtter Sovjet. Aust juger om at kamerat Hua støtter USA. Begge kaller proletariatets diktatur for såkalt «revisjonisme» og hjelper de virkelige revisjonistene og alle reaksjonære som kjemper som kjemper mot proletariatets diktatur. Aust støtter «firerbanden» mot KKP's sentralkomite. Det er akkurat like reaksjonært som å støtte Fadil Paçrami og Bequir Balluku og Abdyl Këllezi mot APAs sentralkomite. Det er å støtte kontrarevolusjonære som ville styrte proletariatets diktatur.

Vilar legger ned kampen mot USA-imperialismen. Ledelsen i KPD(m-1) sier til oss at det ikke går an å lage massebevegelse for å bekjempe sosialimperialismen i Vest-Tyskland. Vilar snakker om kamp mot sosialimperialismen. Men hvor er denne kampen? Vi ser ei rekke kraftsatser i et blad og en politikk overfor borgerskapet, regjeringa og USA, som bare kan diskreditere kampen mot sosialimperialismen i massenes

øyne. Aust snakker om å ikke undervurdere kampen mot USA-imperialismen. Men hvor er denne kampen mot USA-imperialismen? AKP(m-1)-Norge, som virkelig har tilføyd USA-imperialismen noen slag i Norge og skapt politiske vansker for den, blir anklaga for «sentrisme» mens «kampen mot USA-imperialismen» i Tyskland ikke akkurat blir ført med noen voldsom kraft fra KPD(m-1)-ledelsen.

I praksis har ledelsen i KPD(m-1) og PCP(m-1) det til felles at de angriper proletariatets diktatur, bakvasker marxist-leninistiske partier ved makta, saboterer kampen mot supermaktene og diskrediterer marxismen-leninismen. Samtidig insisterer de på å bli rekna som deler av den marxist-leninistiske verdensbevegelsen!

Vi benekter ikke at KPD(m-1)s medlemmer ærlig ønsker å være marxist-leninister. Vårt parti har aldri hatt forbindelser med PCP(m-1) og vi kjenner ikke de indre forholda i denne organisasjonen, men det er også mulig at den har medlemmer som ærlig ønsker å være marxist-leninister. Men det kan ikke ndre det forholdet at ledelsene fører disse organisasjonene inn på en kontrarevolusjonær vei. Vi sier ikke det fordi vi er uenige med disse organisasjonene om småspørsmål. Vi kan ikke kreve at andre marxist-leninister skal være 100 % enige hverken med vårt parti, med KKP eller med APA. Men vi krever at virkelige marxist-leninister ikke skal gå til åpne angrep mot proletariatet når proletariatet har stat-smakta!

7) AKP(m-l) står fast på sin marxist-leninistiske linje og vil fortsette å oppfylle sine forpliktelser i samsvar med den proletariske internasjonalsismen.

Vi veit at mange medlemmer av KPD(m-l) og dets ungdomsorganisasjon har besøkt Norge og på annen måte forma forbindelser med den norske marxist-leninistiske bevegelsen. Vi mener at medlemmene i KPD(m-l) og ROTE GARDE i all hovedsak er ærlige kamerater som subjektivt ønsker å kjempe for marxismen-leninismen og revolusjonen. Mellom mange norske og tyske marxist-leninister har det utvikla seg varme og kameratslige bånd og de har gjensidig lært av hverandre. Vi har aldri ønska å slite disse båndene over. Men nå, når ledelsen i KPD(m-l) leder organisasjonen over i kontrarevolusjonens leir, er disse båndene slitt over uavhengig av sentimentale personlige ønsker.

Til alle medlemmer og ledere i KPD(m-l) som har hatt varme følelser for vårt parti sier vi: Ingen ærlige revolusjonære behøver å bekymre seg over utviklinga til AKP(m-l) i Norge. Vårt parti er lite, men det styrker seg raskt kvalitativt, i masseinnflytelse og størrelse. Og sjøl om vi er små så svaier vi ikke som et siv i vinden. Vi kommer ikke til å forandre vår marxist-leninistiske hovedlinje uansett hva som skjer.

Dere kan være sikre på at vårt parti vil arbeide hardt for å studere og følge marxismen slik den er utvikla av dens store kalssikere Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung. Vi vil studere erfaringer fra Sovjet-

unionens Kommunistiske Parti under Lenin og Stalin, fra KKP leda av formann Mao og kamerat Hua, fra Arbeidets Parti i Albania leda av kamerat Enver Hoxha og fra andre søsterpartier. Vi vil utgi mange verker fra klassikerne og fra søsterpartiene på norsk.

Vårt parti kjemper for sosialistisk revolusjon og proletariatets diktatur, og for å stryke borgerskapets diktatur i Norge. Vi kjemper mot begge supermakter, mot Sovjet og USA, mot NATO og Warszawapakta, mot europeisk borgerskap og all imperialisme. Vi vil aldri skape illusjoner om å vinne noen seier gjennom å underordne seg noen supermakt. Vi kjemper mot det norske borgerskapet, mot sosialdemokratiet og all opportunistiske, spesielt mot den moderne revisjonismen. Se på Norge og dere ser at det er blank løgn om noen sier det finnes tendenser til forsoning mellom borgerskapet og AKP(m-l).

Vi vil fortsette å støtte frigjøringsbevegelsene, de undertrykte folkene i den 3. verden og andre land, støtte proletariatet og de arbeidende massene i de kapitalistiske landa og i de to supermaktene. Vi vil fortsette å støtte virkelige sosialistiske land som Folkerepublikken Kina leda av KKP og formann Hua, og den sosialistiske Folkerepublikken Albania leda av APA og kamerat Enver Hoxha. Vi vil fortsette å støtte den internasjonale kommunistiske bevegelsen og søsterpartiene, og arbeide for at den styrkes, forener seg og utvikler sin korrekte linje.

Vårt parti har nettopp

kritisk gått gjennom, utvikla og sammenfatta sin linje på AKP(m-l) Norges 2. kongress i november 1976. Linja fra denne kongressen vil bli stående. Vårt parti svinger ikke med vinden og vil ikke gi etter for press uansett hva som skjer. Dere kan stole på at de norske kommunistene vil gjøre sin plikt så godt de evner for proletariatet og folkene i Norge og hele verden.

Om noen vil forsøke å kaste skitt på vårt parti og spre løgner om at vi forandrer vår linje, om noen vil si at den «var bra før» men «nå er den blitt opportunistisk», så studer vår politikk i Norge. Vi har utvikla politisk praksis i Norge, vi er ikke skrivebordspolitikere som ikke har annet å vise for oss enn store taler og proklamasjoner, og denne utvikla politiske praksisen vil alltid være det beste beviset på at sånne bakvaskere jurer. Studer sakene sjøl, og ikke tru på bakvaskere som av opportunistiske grunner vil rakke ned på de norske kommunistene.

Når det gjelder det delte Tyskland, så nærer vårt parti varme følelser overfor dets proletariat som gjennom historia har vist en slik strålende kampvilje og blitt så hardt prøvd, vi nærer varme følelser overfor det tyske arbeidende folket og overfor de tyske marxist-leninistene og revolusjonære. Vi beklager det tilbakeslaget som proletariatet og de revolusjonære i Tyskland har fått fordi KPD(m-l)s ledelse har gått over til kontrarevolusjonens leir. Men vi er sikre på at i et større historisk perspektiv vil det bli en episode som ikke vil få stor betydning for et så stort proletariat som det

tyske. Vi er sikre på at ingen kan hindre marxismen-leninismen i å vinne stadig sterkere fotfeste i begge deler av Tyskland og at ingen kraft i verden i det lange løp kan hindre at den proletariske revolusjonen seirer og skaper et nytt, sosialistisk, gjenforent og uavhengig Tyskland under proletariatets diktatur.

Når vi må bryte med falske

marxist-leninister som KPD(m-l)s ledelse så er det nettopp fordi vi ser det som vår plikt å støtte virkelig marxisme-leninisme og ikke revisjonisme i Tyskland. Vårt partis venner i Tyskland kan stole på at vi også i framtida så godt vi evner vil solidarisere oss med virkelige marxist-leninister i Tyskland, støtte proletariatet og støtte den revolusjonære

kampen der i samsvar med den proletariske internasjonalsismen.

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

LEVE DEN KOMMUNISTISKE VERDENSBEVEGELSEN!

LEVE VENNSKAPET MELLOM ARBEIDERKLASSEN OG KOMMUNISTENE I TYSKLAND OG NORGE!

SKAU III Krittikk

Hilsen til

AKP(m-l) i Tromsø

Til AKP(m-l)
i Tromsø

22.3.77

Kamerater!

På vegne av sentralkomiteen hilser jeg dere for den eksemplariske kampen dere har ført mot naziterror, politiprovokasjoner og pressehets i den tida som har gått etter at reaksjonære elementer sprengte Oktober Bokhandel.

Borgerskapet har lansert en omfattende reaksjonær

kampanje i Tromsø i den siste tida, med politiske oppsigelser, politiingrep på fagorganiserte og støtte til den voksende nazistiske terroren. Det hittil alvorligste høydepunktet i denne kampanjen er sprengninga og mordforsøket mot bokhandelen. Men denne terroren har ikke lykkes i å skremme våre medlemmer og kadre i Tromsø. De har reist seg modig til kamp mot terroren og på den måten gitt et framstående eksempel på prole-

tarisk kampinnstilling. Partiet er stolte over dere, kamerater! Ved stadig å holde initiativet i deres egne hender, slå tilbake borgerskapets løgnkampanjer og avsløre de politiske hensiktene til borgerskapet har dere avslørt det borgerlige diktaturet effektivt. Dette er viktige erfaringer for partiet og arbeiderklassen.

Kameratslige og revolusjonære hilsner
Pål St

Kritikk til SKAU

I bilaget til TF nr. 1/77: «Foreløpig melding om oppgavene i vår» fra sentralkomiteens arbeidsutvalg blir det til første møte om kvinnepolitikken (innholdet og karakteren av kvinneundertrykkinga) foreslått litteratur fra et oktober-TF.

Vår avdeling har tatt opp dette spørsmål, og har enstemmig vedtatt å rette kritikk til Sentralkomiteen for å ha foreslått gammelt in-

ternt partimateriale. Artikkelen «For full frigjøring av kvinnene» burde ha blitt sendt ut på nytt!

Vi mener at opptil fire måneders gamle TF burde ha vært brent, evt. burde SK/AU ha gitt uttrykkelig beskjed om at den spesielle artikkelen burde bli tatt vare på. I det området vi kommer fra var det i høst en nokså hard kamp mot streikebryteriet ved Norsk Champignon, og parti-

kameratene har kvittet seg med f.eks. «gamle TF».

Vi mener at SK/AU bør kritiseres for å ha gått i spissen for ei «spar på gamle TF»-linje, i stedet for å ha gitt ut artikkelen på nytt! Generelt mener vi at TF skal «brukes fort» — dvs. studeres, diskuteres osv. og deretter brennes! Maks. to mndrs. gamle TF bør oppbevares.

DEBATT

Svar

Vi er enige i at det er feilaktig å ha som ei allmenn linje å spare på TF, av samme sikkerhetsmessige vurderinger som innsenderen. Vi mener likevel at TF for

oktober burde vært bevart til denne delen av kvinnekonsultasjonen er avslutta i partiet. Vi må gjøre sjølkritikk for at vi ikke gjorde dette klart alt i oktober-TF. Det har avgjort

skapt en del vansker for de kameratene som utfra en sunn sikkerhetsrutine har kvitta seg med oktober-nummeret.

SKAU ved formannen

Sjølkritikk fra

SKAU

Som tidligere meldt har diskusjonen om sikkerheten blitt utsatt. Grunnen er at stort arbeidspress i SK har gjort det umulig å få materiale til diskusjonen ferdig i tide. SKAU gjør sjølkritikk for ikke å ha vært i stand til å oppfylle de tidligere vedtatte planene, og for at meldinga om dette kom seint. Det er åpenbart en

svakhet for partiet at vi ikke får tatt sikkerhetsdiskusjonen nå, fordi angrepa på partiet stadig blir åpnere og mer voldsomme. Vi har allerede blitt kritisert fra medlemmer og partilag for at materialet uteble i denne situasjonen, og vi sier oss enige i denne kritikken.

SKAU

DEBATT

Imperialisme betyr krig

Et av hovedtemaene for årets sommerleire er den internasjonale situasjonen og spørsmål i tilknytning til folkekrig. Mye av forberedelsesmaterialet til leirene vil komme både i KK og RF. Svært viktig er det i tillegg å studere prinsippprogrammet til partiet. Jeg skal her utdype en del av det prinsippprogrammet sier om den internasjonale situasjonen utfra endel synspunkter som har blitt reist i diskusjoner, spesielt på spørsmålet om krigsfare.

Rivaliseringa mellom USA og Sovjet øker

Det har (bl.a. med henvisning til Helsingfors-avtalen) blitt hevda at enheten mellom de to supermaktene USA og Sovjet er grunnleggende og at rivaliseringa mellom dem er underordna og forbigående. Et slikt standpunkt står i skarp motstrid til Lenins teori om imperialismen. Han slår fast at den ferdige oppdelinga av verden fører til to ting: a) noen stormakter strir om overherredømmet i verden, hegemoniet og b) stormaktene strir for nyoppdeling av verden. Her ligger rota til at kriger mellom de rikeste landa i vår tid, mellom supermaktene i

vår tid, må bli verdenskriger.

Å si at enheten eller samarbeidet mellom supermaktene er hovedsida i motsigelsen mellom dem, er å gjenta Kautskys «analyse» av imperialismen. Kautsky hevda at det ikke var umulig at en kunne nå fram til «ultra-imperialismens fase», «en fase hvor kriger under kapitalismen er opphevet og hvor den internasjonale sammensluttede finanskapital utbytter verden i fellesskap».

Vi må, som Lenin, slå fast at en imperialistisk krig ikke kan unngås ved avtaler mellom supermaktene. Helsingfors-avtalen er ikke mer verd enn München-avtalen fra 1938. Partiets prinsippprogram slår fast at: «**Rivaliseringa om hegemoniet og den ujamne utviklinga av styrketilhøvet mellom dei imperialistiske stormaktene er ei kjelde til krig under imperialismen som er årsaka til at krig mellom imperialiststatar i røynda er uunngåeleg under imperialismen!**» (s. 35, 1. avsnitt)

Det er i dag *rivaliseringa* mellom supermaktene som er hovedsida i motsigelsen mellom USA og Sovjet. Å si at enheten USA/Sovjet i dag er grunnleggende og at rivaliseringa mellom dem er

forbigående, er samtidig et brudd med dialektikken. Den såkalte likevekten er både i naturen og samfunnet alltid reaktiv og kortvarig. Mangelen på likevekt er derimot absolutt og konstant. Mao forklarer loven om motsetningenes enhet slik: «**I enhver gitt foreteelse eller ting er motsetningenes enhet betinget, midlertidig og forbigående og følgelig relativ, mens kampen mellom motsetninger er absolutt.**» (Om den riktige behandlinga av motsigelser i folket.)»

Imperialisme fører til krig

Årsakene til krig ligger i det imperialistiske verdenssystemet. Prinsippprogrammet slår fast følgende om dette: «**Men det er ei lov at kapitalismen utvikler seg ujamt, at ulike industrigreiner, ulike kapitalistiske land osv. utviklar seg med ujamn fart. Det vil seia det same som at den økonomiske og politiske makta statane har vert endra med tida. Sume makter går snøgt fram,å andre stagnerer, andre går attende. Men med dei endra styrketilhøva mellom dei imperialistiske stormaktene som det fører med seg, kvessast også kampen for å endra den oppdelinga av verda som byggjer på dei**

gamle styrketilhøva.» (s.34)

Hovedmotsigelsen i verden i dag er motsigelsen mellom imperialismen/sosialimperialismen på den ene sida og de undertrykte nasjonene på den andre sida. Utviklinga i 60- og 70-åra har vist at den foreløpige stabiliseringa av det imperialistiske verdenssystemet nå er over og at den tredje fasen i den almenne krise i kapitalismen har begynt. Prinsippprogrammet slår fast følgende om denne fasen: «Den tredje fasen med skjerpning av den allmenne krise har skapt ei stadig meir gunstig stode for striden til dei underkua folka og nasjonane. Han vil skunda fram sigeren til dei underkua folka og nasjonane. Han vil skunda fram sigeren for den sosialistiske revolusjonen i omfang. Samstundes fører han med seg ein stadig kvassare kamp om verdensherredømmet mellom dei to imperialistiske supermaktene.» (s. 42)

Sovjet – mest sannsynlig krigsutløser

I denne kampen mellom supermaktene blir det stadig tydeligere at USA er ei supermakt i tilbakegang og at Sovjet er ei supermakt i framgang. På den 29. sesjonen i hovedforsamlinga i FN i 1973 la den kinesiske delegaten (Chiao Kuan-Hua) fram denne viktige vurderinga av hvordan forholdet mellom supermaktene USA og Sovjet nå utvikler seg: «Den ene sida (søker) med all kraft å hente inn den andre og overvinne den. Det er en kappestrid mellom dem som er sterkere enn noen før har sett. Det er ikke noe å undre seg over at den supermakta

som utgir seg for å være «sosialistisk» for kort tid siden skrøt av at den var på såkalt «historisk offensiv» på «hele fronten for globale konfrontasjoner», og at den tok svært «raske» skritt i framrykkinga.»

Sovjet har særdrag som gjør den til en særlig farlig og aggressiv makt. I dag har Sovjet dessuten alle de kjennetegna som framhevdde Tyskland som appadstigende, krigsforberedent imperialistmakt i 30-åra, bare i større målestokk. Å undervurdere Sovjets framgang og de posisjoner Sovjet skaffer seg, og å ikke grundig avsløre sosialimperialismens framganger i sine krigsforberedelser, kan få katastrofale følger for verdens folk.

Sovjet styrker seg på USAs bekostning

Det har blitt hevda at situasjonen en del steder i verden ikke er uttrykk for at den ene supermakta styrker seg på den andres bekostning, men uttrykk for at supermaktene samla styrker seg på bekostning av verdens undertrykte nasjoner, bl.a. med henvisning til situasjonen i Afrika. Dette er å snu tinga på hue.

I Afrika er offensiven fra Sovjet økende. Angola/Cubas invasjon i Zaire er et nytt uttrykk for Sovjets forsøk på å styrke posisjonen i Afrika. Det samme er de siste sovjetiske framstøta for økt innflytelse i Mosambique. At Sovjet med Indira Gandhi tapte valget i India, betyr ikke at USA «overtar kontrollen» med India, Sovjets posisjoner i det politiske og økonomiske liv i India går

djupt og fjernes ikke ved valg av ny regjering. At Sovjets feste i Egypt har løsna, betyr ikke at Sovjets rolle i Midt-Østen er utspilt. Initiativene og tiltaka for å få innflytelse og herredømme over PLO og landene i Midt-Østen blir stadig mer desperate. Offensiven for å gjøre Finnland enda mer avhengig, har framgang. At Sovjet desperat går inn for å styrke seg på USAs bekostning blir mer og tydelig

Kamp mot begge supermaktene

Ved vurderinga av hovedmotsigelsen i verden og forholdet mellom supermaktene kan vi gjøre to typer feil. Det ene er å slå fast at Sovjet *aleine* i dag er hovedfienden. En ytterste konsekvens av et sånt standpunkt kan bli å gå inn for støtte til det borgerlige forsvaret og tilslutt lande på et forsvar av fortsatt NATO-medlemsskap. Det andre er å undervurdere Sovjet som en imperialistmakt i framgang. Årsaken til en slik feil kan være at en ikke aksepterer Lenins imperialismeteori eller at en bygger på at Sovjet fortsatt er et sosialistisk land. Konsekvensen blir uansett en nedtoning av kampen mot sosialimperialismen og en ensidig kamp mot USA-imperialismen som hovedfienden til verdens folk. Partiets standpunkt står klart i prinsippprogrammet: «Dei imperialistiske supermaktene Sovjet og USA er i dag hovedfienden for folka i verda. Dei er hovudkrafta som held det imperialistiske verdenssystemet oppe. Dei er den militære garantien for all imperialisme og for reaksjo-

DEBATT

nære regime over heile verda. Kampen mot imperialismen må retta hovudstøtet mot dei.» (s. 46) Det må være partiets politikk å avsløre alle intriger, aggresjoner og infiltrasjoner fra såvel USA som Sovjet. Å avsløre Sovjet vil ikke si det samme som å støtte USA, eller omvendt. Vår linje er å føre en konsekvent kamp mot begge supermaktene.

Vi må forberede oss på krig

På den 4. nasjonale folkedkongressen i Kina i januar 1975 la Chou-En-Lai fram en vurdering av verdenssituasjonen. Her sier han bl.a.: «Kappestriden om verdensherredømmet mellom de to supermaktene, USA og Sovjet, er i ferd med å bli mer

og mer intens. Kappestriden strekker seg til hvert hjørne av verden, med brennpunkt i Europa.» og «De to supermaktene ... er de største internasjonale undertrykkere og utbyttere i dag, og de er kilden til en ny verdenskrig. Den ville kappestriden mellom dem er nødt til å føre til verdenskrig en dag.»

I forberedelsene til årets sommerleire må vi følge Maos appell fra 1970: «Verdens folk, foren dere og kjemp mot aggresjonskrig som settes i verk av en hvilken som helst imperialisme eller sosialimperialisme, og især en krig der atombomber brukes som våpen! Dersom en slik krig bryter ut, må verdens folk gjøre bruk av revolusjonær krig til å gjøre det av med aggresjonskrigen, og for-

beredelser til dette må treffes akkurat nå! («Hils de store 1970-åra velkommen»)

Jo bedre forberedt vi er for leiren, jo bedre er vi istand til å skille viktig fra uviktig og drive fram det politiske nivået på leiren. For å forstå grunnlaget for den internasjonale situasjonen i dag må vi studere Lenins teori om imperialismen, og vi må først og fremst studere partiets prinsippprogram grundig.

Studert partilinja på situasjonen i verden!

Gjør forberedelser til sommerleirene nå!

Bruk prinsippprogrammet som våpen i diskusjoner om den internasjonale situasjonen!

Kamp mot sosialimperialismen og USA imperialismen!

Ola

Den revolusjonære krigen er en massenes krig, og den kan bare føres så sant massene mobiliseres, så sant en støtter seg på massene.

MAO TSETUNG

Studer og bruk prinsippprogrammet i kampen mot feilaktige synspunkter om situasjonen i verden.

«Ved fastsettelsen av den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje er utgangspunktet den konkrete klasseanalyse av verdenspolitikken og verdensøkonomien som helhet og av den aktuelle verdenssituasjonen dvs. av de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden. Hvis en unnlater å foreta en konkret klasseanalyse, på slump griper fatt i visse overflatiske forteelser og trekker subjektive og ubegrunnede konklusjoner kan en ikke på noen måte komme fram til riktige konklusjoner med hensyn til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje, men vil uunngåelig komme inn på en vei som er helt forskjellig fra marxismen-leninismens vei.»

(Et forslag til generallinje ... s. 11.)

Disse skarpe orda om grundig og korrekt grep om in-

ternasjonale spørsmål må minne oss om den plikta vi har til å propagandere vår kommunistiske analyse av verdsstoda i dag. Store og innfløkte kampar blussar opp i den tredje verda og supermaktene rustar seg til røvar-krig. I ein slik situasjon har vi ei naudsynt internasjonalistisk plikt til å fylke massane rundt vår korrekte politiske line.

Dette krev sjølsagt krystallklart eige grep om verdssituasjonen tufta på marxismens grunnlag. Vi har fått den nye programboka, studer den grundig, og studer den saman med klassikarane i teorien om imperialismen.

Her skal eg ta fram to spørsmål eg har møtt usemje på i diskusjonar og som eg har røynt var nøkkelpunkt for å kunne hevde vår kommunistiske internasjonale line mot alskens revisjonistiske åtak. Desse

punkta er spørsmål om dei grunnleggande motseiingane og hovudmotseiinga i verda i dag.

DET ER STOR RØRSLE I VERDA I DAG

Våre dagars verd er karakterisert av rotnande, margstucken imperialismen. Vi er vitne til omfattande økonomiske og politiske kriser i den imperialistiske verdsordningen. Vi er vitne til snøgge omskifte. Vi ser ei omfattande fylking av dei store underkua folkemassane mot imperialistisk kuing. Vi er vitne til store og sigerrike kampar, militære såvel som politiske. Vi står på terskelen til store nederlag for all imperialismen. Difor må vi sjølsagt ha eit vitskapleg grep om kreftene og rørsene som finst i denne heilskapen. Vi må kjenne målet og fylke massane for å nå dette. Feilaktige liner vil som sitatet in-

DEBATT

nleingsvis seier uvegerleg føre oss og folkemassane på gale vegar og stø den døyan- de imperialismen og sosial- imperialismen.

DEI GRUNNLEGGANDE MOTSEIINGANE I VERDA I DAG

Programmet vårt strekar opp fire slike grunnleggande motseiingar. (Programboka side 37) Desse motseiingane peikar nettopp på dei sentrale rørsleane og kreftene som driv verdsstoda i dag.

KVIFOR FLEIRE GRUNNLEGGANDE MOTSEIINGAR?

Verdssystemet er ein samansett heilskap, der imperialismen har skapt ulike tilhøve og konsentert ulike kraftsentra. Ei motseiing kan ikkje gripe denne heilskapen. Mao peikar på eit viktig faktum av grunnleggande karakter som syner kva som meinast med dette, når han syner korleis den framskredne imperialismen har utvida grunnvollen for den sosialistiske, proletariske verdsrevolusjonen.

KKP seier fylgjande i det før siterte dokumentet: «De forskjellige typene motsetninger i våre dagers verden er konsentert i de veldige områdene i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Det er disse områdene som står sterkest i faresonen, og det er verdensrevolusjonens stormsentra som tilføyer imperialismen direkte slag. De nasjonale

demokratiske bevegelsene i disse områdene og den internasjonale sosialistiske revolusjonære bevegelsen er de to store historiske strømningene i vår tid.» (Generallinja s. 15.)

DEN NASJONALE UNDERTRYKKINGA OG DEN TREDJE VERDA

Åtaket på vår analyse av dei fire grunnleggande motseiingane er eit åtak på korleis vi viser korleis desse er knytt til den proletariske revolusjonen i verda i dag. Vurderinga av denne nasjonale fridomskampen er gamalt stridsspørsmål mot revisjonistiske liner. Dette var eit av dei viktige spørsmåla i kampen mot krustsjovrevisjonismen. KKP karakteriserer det range synet slik:

«Visse folk går nå så langt at de benekter betydningen av de anti-imperialistiske revolusjonære kampene som føres av folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika, og under påskudd av å ville bryte ned de nasjonale rasemessige og geografiske skrankene prøver de å gjøre sitt beste for å viske ut skillelinjene mellom undertrykte nasjoner og undertrykkernasjoner, mellom undertrykte land og undertrykkerland og å bremse på de revolusjonære kampene som føres av folkene i disse områdene.» (Generallinja s. 16.)

Dette er heilt i samsvar med det synet programmet vårt fremjar. Eitkvart forsøk på å redusere eller sjå bort frå desse stridane og motseiingane den kviler på er å redusere og sjå bort frå im-

perialistisk undertrykking. Ei slik line er, som dokumentet og sler fast vidare, eit vern om imperialismen og eit vern i raude fraser, men med sjåvinistisk innhald. Desse åtaka kan vi og finne i forma av åtak på omgrepet «den tredje verda». Innhaldet er det same.

Å nekte for eksistensen av den tredje verda er å nekte for eksistensen og tydinga av ein omfattande del av den imperialistiske undertrykkinga i dag.

SPLITTRINGA MELLOM IMPERIALISTLANDA

Programmet seier at splittinga dei imperialistiske landa imellom er ei grunnleggande motseiing.

Åtaket seier at dette er å redusere undertrykkinga frå dei mindre imperialist- maktene si side, å redusere korleis desse er knytt til imperialismen og er fiendar av revolusjonen. Å hevde dette er og falskt åtak på vår marxistiske line. Å vise denne faktiske splittinga er ikkje anna enn å gjere ei systematisk vurdering av den aktuelle stoda vi ser finst blant dei imperialistiske landa. At dette er i samsvar med marxismen-leninismen er og lett å skjønne om ein jamfører det med korleis Lenin peikar på at delane av det imperialistiske verdssystemet utviklar seg ujamt og korleis styrkekonsentrasjonen driv fram hegemoni og strev etter hegemoni. Om vi set oss målet å stake opp ein konkret strategi og taktikk for kampen mot imperialismen og sosialimperialismen krevst slike konkrete analyser. Difor skal vi og ha den tre-

delinga av verda som programmet gjer og som samsvarar med analysen av dei grunnleggande motseiingane.

HOVUDMOTSEIINGA

Programmet seier at motseiinga mellom imperialismen/ sosialimperialismen og dei underkua nasjonane er hovudmotseiinga i verda i dag. Dette bygg på den røyndomen at det er desse kampane som har størst omfang og som gjev undertrykkarsystemet størst slag i dag. Det er den førande motseiinga som pregar alle dei andre. Kampen mellom borgarskap og proletariat er visseleg kvass og skjærpest, men vi har ikkje haldepunkt for å seie at den er den førande i dag.

Vi kan heller ikkje seie at motseiinga mellom imperialismen/ sosialimperialismen og dei sosialistiske landa spelar ei slik rolle i dag. Vi må og avvise den varianten av denne som ser striden i verda som striden mellom dei to systema. I innhald er dette det same, i forma er det ei analyse som ikkje tek omsyn til dei faktiske tilhøva og kreftene som verkar i den internasjonale klassestriden. Det er ein konstruksjon utan grunnlag i marxismen fordi den ikkje stettar dei krava vi nemnde innleiingsvis i dokumentet frå KKP, med mindre den hevdar at hovudmotseiinga går mellom dei to leirane. Eit slikt syn er feilaktig fordi det påstår ein sosialistisk leir som ikkje fin-

st, og sjølsagt fordi den nektar for den vurderinga vi har lagt fram av kampen i den tredje verda.

Konklusjon:

Propagander vår analyse om stoda i verda i dag. Sprei ho djervt for di ho er ei korrekt analyse som er tufta på marxismen-leninismen. Studer og diskuter Programboka og legg vekt på å knyte vår politiske line til klassikarane om imperialismen.

Gaute

Bekjemp Trade-Unionismen i egne rekker

Særlig etter at kampen mot det revisjonistiske høyreavviket blei reist i partiet, har vi hatt stor framgang med arbeidet i fagforeningene og på arbeidsplassene. Partiet spiller i dag en ledende rolle i klassekampen. Ikke minst kommer dette til uttrykk i streikebevegelsen der partiet går i spissen, har utløst store kamper, reist et omfattende støttearbeid osv. Dette er ubestridelige kjensgjerninger.

Men ennå finns det mange avvik. Jeg skal ikke forsøke å ta opp alle her, men nøye meg med ett: tendensen til

økonomisme, til trade-unionisme, til å se på fagforeningsarbeidet vårt på en altfor snever og perspektivløs måte. (Det at mange ser på arbeidet i fagforeningene utelukkende som snever og trist brødpolitikk er kanskje årsaken til at en del kamerater ikke gidder drive brødpolitikk en gang. Ogs dette er et stort avvik, men det skal ikke behandles her.)

Det trade-unionistiske avviket er egentlig en variant av reformismen. Trade-unionistene stiller aldri spørsmålstegn ved det borgerlige diktaturet. Han

nøyer seg med å slåss for å bedre arbeiderklassens stilling innafor det borgerlige samfunnet. Dette betyr ikke at trade-unionisten ikke kan ta militante kamp-midler i bruk, f.eks. streik, men for han er ikke streikens skolerende virkning det avgjørende, men resultatet i form av hva som oppnås, f.eks. i kroner og øre.

En borgerlig fagforeningsleder i Norge er ikke en militant trade-unionist i denne forstand (derimot fins det en god del av dem i England). Hos oss er den typiske borgerlige fagforenings-

DEBATT

lederen en tvers igjennom råttan arbeideraristokrat som oftest ser det som sin viktigste oppgave å holde lønningene nede, og han er ofte (ihvertfall i praksis) prinsipielt i mot streik.

Lenin sier i Hva må gjøres?: «Sekretæren i en hvilken som helst, la oss si engelsk fagforening hjelper alltid arbeiderne med å føre den økonomiske kampen, han hjelper dem med å avsløre overgrep på fabrikkene, forklarer det urettferdige i lovene og tiltaka som hindrer streikeretten og retten til å sette ut streikevakter (dvs. advare alle og enhver om at en streik er i gang på en bestemt fabrikk), forklarer at dommere som tilhører borgerklassen tar parti for voldgift, osv, osv. Kort sagt, enhver fagforeningssekretær, fører og hjelper til med å føre, «den økonomiske kampen mot arbeidskjøperne og regjeringa.»»

Jeg er overbevist om at mange av oss som hadde støtt på en sånn fagforeningssekretær ville være overbevist om at vedkommende dreiv et godt kommunistisk fagforeningsarbeid. Men i neste setning fortsetter Lenin: «Vi kan ikke få slått fast hardt nok at dette ikke er sosialdemokratisk, at det sosialdemokratiske idealet ikke burde være fagforeningssekretæren, men *folke-tribuen.*» (side 92–93).

Sjøl om altså fagforeningssekretæren i Lenins tilfelle faktisk gjør en god del, så gjør han *ikke nok* for å bli kalt en kommunist («sosialdemokrat»). Å kjempe mot borgerskapet er altså ikke nok. Lenin sier et annet sted (s. 67) «... at selgerne av arbeidskraft lærte å selge «vara» si på bedre vilkår, og å kjempe mot kjøperne i en rein handelsmessig avtale.» Arbeiderklassen blir altså ikke oppdratt til revolusjonære fordi om de fører hard kamp både mot kapitalisten og mot staten (voldgift i Lenins eksempel).

Men hvis dette ikke er nok, hva skal kommunistene i fagforeningene og på arbeidsplassene da gjøre? Slutte med å drive brødpolitikk? Nei, slett ikke. Samtlige av de marxist-leninistiske klassikerne understreker kommunistenes absolutte plikt til å kjempe for massenes velferd, og at dette er helt nødvendig for å oppdra massene. Men poenget er at dette ikke er *nok*.

Etter at Lenin har sagt at idealet er folketrybunet fortsetter han «(en kommunist) er i stand til å reagere på alle utslag av tyranni og undertrykking, uansett hvor det kommer fram, uansett hvilke lag eller klasse av folket det angår, en som er i stand til å oppsummere alle disse utslagene og legge fram et enhetlig bilde av politivold og kapitalistisk utbytting. En som klarer å dra nytte av alle hendinger, uansett hvor små

de er, for å legge fram de sosialistiske overbevisningene sine, og de demokratiske krava sine for *alle*, for å klargjøre for alle og enhver den verdenshistoriske betydninga av proletariatets kamp for frigjøring.» Sånn står altså oppgava, ikke noe mindre!

Åssen skal vi klare å løse den store oppgava? Jeg tør ikke forsøke meg på noe skikkelig svar, men nevne noen saker jeg mener er viktige nå.

Først trur jeg vi må avvise alle ideer om «å bekjempe økonomismen» ved å neglisjere dagskampen og i stedet dukke opp som troll i eske på et årsmøte og dunke en bunke med de aller tyngste resolusjoner i bordet. Uten å kjempe for medlemmenes velferd, blir fagforenings-tanken meningsløs. Sjølsagt skal vi legge fram viktige politiske resolusjoner, men dette aleine er ingen korrigerering.

Vi må også ta opp andre saker enn de *vanlige* fagforeningssakene. Kampen for å forby «Norsk Front» er et sånt eksempel.

Vi må utnytte det politiske sprengstoffet langt bedre i de sakene vi tar opp. F.eks. ikke bare kreve forbud av «Norsk Front», men utnytte det poenget at DNA og SV er mot forbud. Gå i mot «kommunazisme». Vi må ikke nøye oss med å kreve forbud av asbest, men utnytte det faktum at forbundsledelsen i Bygg, både SVere, DNAere

g «NKP»ere er for asbest. Vi må bekjempe den snevre økonomismen. I fagforeningene innafor sosialsektoren reiser kommunistene mange bra lønnskrav osv. Men jeg har inntrykk av at det gjøres lite med sosialpolitikk.

Vi må slutte med å betrakte trakasseringa av AKPere og andre progressive som ei «ulykke». Vi må vise at deler av arbeideraristokratiet står for rein terror og fascistisk undertrykking. Få f.eks. de oppsagte på EB til å komme på plassen eller i foreninga og legge fram saka si.

Vi må ta rede på borgerskapet innafor bransjen, konsernet, fabrikkene. Hvem eier sjappa? Hvem sitter i styret?

Internasjonale forbindelser, bankforbindelser, forbindelser til staten, profitten osv osv. Ofte veit vi nesten ingenting om sånne forhold, og vi kan bare snakke abstrakt om «borgerskap» og «utbytting» på en lite levende måte.

Vi må ha mye mer levende avsløringer av arbeideraristokratiet. Vi må levedegjøre Lenins teori med praktiske eksempler.

Vi må ta opp internasjonale saker – sånn som f.eks. Sovjetsambandet (noe som har vært en stor suksess på mange årsmøter).

Til slutt vil jeg nevne det jeg trur er viktigst akkurat nå: studier av klassikerne. Det finns allerede en del

klassikertekster som har stor betydning for den faglige linja på norsk. Og Oktobers nye klassikerserie, vil gjøre mange nye tekster tilgjengelige for revolusjonære norske arbeidere.

Jeg vil oppfordre alle kamerater som jobber med fagforenings-spørsmål å studere Lenins «Hva må gjøres?» – særlig kap. III og IV.

Kampen mot tradeunionismen er en viktig del av kampen mot høyreavviket. En god del er oppnådd, men mye står igjen. Som kampen mot høyre ellers vil denne kampen gi oss stor framgang!

Jan

[Faint, mirrored text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through. The text is largely illegible due to its low contrast and orientation.]

Tom side

